

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 227.689

15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1962

ΑΡΙΘ. 14

ΕΥΡΕ ΕΥΜΕΝΗ ΑΠΗΧΗΣΙΝ

Διακεκριμένος δημοσιογράφος διεκτραγωδεῖ ἀπὸ τὰς στήλας πρωϊνῆς ἑφημερίδος τὰ ἀνατριχιαστικά καὶ ὀλοὲν ἀξανάμενα εἰς ἀριθμὸν ἐγκλήματα ποῦ διαπράττονται ἀνὰ τὴν χώραν— καὶ ἰδίως τὴν ὑπαίθρον— καὶ ἐφιστᾷ δικαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων. Διότι κοχλάζει ὄντως κατ' αὐτὰς ὁ ἀνθρώπινος πηλός. Καὶ τὸ χυνόμενον, ἐν ψυχρῷ συνήθως, ἀνθρώπινον αἷμα μαρτυρεῖ πόρωσιν καὶ ἠθικὴν ἀποδιοργάνωσιν τῆς κοινωνίας μας.

*

Καὶ τὸ ἐγειρόμενον πρόβλημα εἶναι μέγα. Ποῖος πταίει διὰ τοῦτο; Καὶ πῶς θ' ἀντιμετωπισθῇ τελεσφόρως ἢ ἀποχαλίνωσις αὐτῆ τῶν ἐνστίκτων καὶ ἢ ἀποθηρίωσις τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, ποῦ σκορπίζουσι, ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν ἡμέραν γύρω μας τὴν φοβερὴν τῆς σφαγῆς καὶ τὸν λυγμὸν τοῦ πένθους εἰς τὸν τόπον μας; Διότι βεβαίως πᾶν ἄλλο ἢ ἀδιαφορία ἐνδείκνυται διὰ τὴν δραματικὴν αὐτὴν πτώσιν τῆς πατροπαράδοτου Ἑλληνικῆς προάφτης καὶ ἡμερώσεως.

*

Πολλοί, λέγει, ἀναμένουν τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον. Ἐνῶ ὅμως οὐδεὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι καὶ ἡ πρώτη καὶ τὸ δεύτερον ἐπιτελοῦν ὀλιγώτερον ἀπὸ ἄλλοτε τὸ καθήκον των, ἢ ἐγκληματικότης ἀξάνει συνεχῶς καὶ ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς. Καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦ εἶναι, ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ Δρακοντισμὸς εἰς τὴν νομοθεσίαν μας· καὶ ὁ αὐστηρότερος κολασμὸς τῶν διαπραττομένων εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων.

*

Χωρὶς νὰ θέλωμεν ν' ἀμφισβητήσωμεν τὴν βασιμότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ συμπεράσματος τοῦ διακεκριμένου δημοσιογράφου, ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἀπο-

βλέπομεν κυρίως εἰς τὴν ἐξημερωτικὴν δύναμιν τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καὶ νὰ τονίσωμεν, ὅτι, ὅπως ἡ Παιδεία ἀποτελεῖ ἐντυχῶς σήμερον τὸ ἐπίκεντρον τοῦ Κρατικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ἴδιον πρέπει νὰ γίνῃ διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἀποδοτικῆς στάθμης τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου. Διότι, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὅσον περισσότερο καταλάμπεται καὶ πυροδοτεῖται ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας, μετὰ τὴν θείαν φλόγα τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν βιωμάτων, τόσον θὰ αἰθριάξῃ ὁ ψυχικὸς του ὀρίζων. Καὶ ὅτι τελικῶς θὰ καταναικηθῶν τὰ ἔξαλλα μίση καὶ ἡ ἀλλόφρων ἐκδικητικότης, ποῦ ἐμφανίζουσι σήμερον τὴν κοινωνίαν μας ὀδεύουσιν ὑπὸ τὸν ἀδελφοκτόνον ἀστερισμὸν τοῦ Κάϊν. Διότι ὅπου ὑπάρχει φόβος Θεοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἐγκλημα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι—λύκοι καὶ τίγρεις—μεταποιοῦνται ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου εἰς περιστερὰς εἰρήνης καὶ εἰς ἀετοὺς ποῦ αἴρονται εἰς τὰ ἐκθαμβωτικὰ ὕψη τῆς αὐτοθυσίας.

*

Ἄς μὴ λησμονῶμεν ποτέ, ὅτι ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν δύσκολον καὶ μεταβατικὴν. Καὶ ὅτι αἱ ὀλοὲν ἀξανάμενα ὄλκα ἀνάγκαι ἀντιμάχονται στυγνῶς καὶ ἐκτοπίζουσι τὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα. Καὶ ἀκόμη, ὅτι ὁ ἀντίθεος κομμουνισμὸς, ἐλλοχεύει παντοῦ, καὶ καταπαγιδεύει τὰς καταφόρους ἀπὸ μόχθου καὶ χωρὶς ἐσωτερικὴν γαλήνην ψυχάς. Καὶ ὁ κίνδυνος θ' ἀποβῇ μέγας, μέγιστος, ἐὰν δὲν θελήσωμεν νὰ τὸν διαισθανθῶμεν εὐκρινῶς καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν εὐφύχως.

*

Θ' ἀπετέλει δὲ ἐπικίνδυνον ἀντιπνευματικότητα καὶ ἀληθῆ παραλογισμὸν, ἐὰν ὄλως ἀπροσέκτως διέφευγεν ἀπὸ ἡμᾶς τὸ νό-

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

I'

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΣΕΡΒΙΑΣ

Βελιγράδιον, 5 'Ιουνίου 1962

Μακαριώτατε 'Αρχιεπίσκοπε 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος, λίαν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε καὶ συλλειτουργὲ τῆς Μετριότητος ἡμῶν Κύριε Χρυσόστομε, ἀδελφικῶς περιπτυσσόμενοι ἐν Κυρίῳ τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα πάνυ ἐγκαρδίως προσαγορεύομεν.

'Ελάβομεν τὰ ὑπ' ἀρ. 552 ἀπὸ 4 Μαρτίου ἐ. ἔ. τίμα Εἰρηνικά Γράμματα τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, διὰ τῶν ὁποίων ἐδηροστήθητε φιλαδέλφως νὰ ἀνακωνώσητε εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς 'Αγίαν 'Εκκλησίαν, ὅτι μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Ιακώβου συνήλθεν ἡ Σύνοδος τῆς 'Ιεραρχίας ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ἐδαγγελισμοῦ τῶν 'Αθηνῶν καὶ ὅτι, ἐλέω Θεοῦ, ἐξέλεξεν ὁμοφώνως τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος.

Χαίροντες ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἡμῖν Μακαριότητος, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐγνωρίσαμεν καὶ εἰλικρινῶς ἠγαπήσαμεν, ὀλοθύμως ἀποδεχόμεθα τὴν τιμίαν ἀρχιεπισκοπικὴν δεξιάν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ ἀποδίδομεν Αὐτῇ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἐν Χριστῷ τῷ 'Αναστάντι Σωτῆρι ἡμῶν μετὰ τῶν καλοτέρων ἐσχῶν δι' ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἐμπιστευθῆν ὑμῖν ἀρχιεπισκοπικὸν ἔργον, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὁμόρου ἀδελφῆς ἡμῶν 'Αγίας 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος, τῆς 'Ιεραρχίας αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ.

'Ομοίως μετὰ πνευματικῆς χαρᾶς λαμβάνομεν

ἐπὶ σημείωσιν τοὺς λόγους τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἡμῖν Μακαριότητος ὅτι, ἀσκοῦντες τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν διακονίαν ὑμῶν καὶ δοξάζοντες τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πάντοτε θὰ ὁμολογῆτε καὶ στερεῶς θὰ ἔχεσθε τῆς διδασκαλίας τῆς 'Αγίας 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, ἣν ὁ Κύριος τῆς δόξης ἰδρυσεν διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, οἱ δὲ ἅγιοι 'Απόστολοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁμολογηταὶ καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ὁμολόγησαν καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἠδραίωσαν καὶ ἐκύρωσαν.

Τούτων ἕνεκα καὶ ἡμεῖς διαρκῶς προσευχόμεθα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ προσευχόμεθα μεθ' ὑμῶν, ὅπως ἡ 'Αγία 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία ἡμῶν παραμείνῃ ἐς αἰεὶ ἀδιαίρετος, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ καὶ ὅπως διαφυλάξῃ μέχρι τέλους τὴν καθαρότητα τῆς διδασκαλίας τοῦ 'Ιδρυτοῦ αὐτῆς.

'Ομοίως ἀδιαλείπτως θὰ δεσώμεθα τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ ὅπως αἱ ὑφιστάμεναι ἀγαθαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν ὁμόρων ἀδελφῶν 'Αγίων 'Εκκλησιῶν ἡμῶν καὶ τῶν Προκαθημένων αὐτῶν διατηρῶνται καὶ διευρύνονται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πρὸς δόξαν τῆς 'Αγίας Ζωοποιοῦ Τριάδος καὶ ἀγαλλίασιν τοῦ κλήρου ἡμῶν καὶ τῶν λαῶν ἡμῶν.

Κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν ἀγαπητὴν ἡμῖν Μακαριότητα πνευματικῶ φιλήματι καὶ αἰθῆς χαρετίζομεν Αὐτήν, εἰλικρινῶς ἐνχόμενοι ὑμῖν καλὴν ὑγίειαν καὶ πᾶσαν πνευματικὴν πρόοδον τῇ ἀδελφῇ 'Αγίᾳ 'Εκκλησίᾳ τῆς 'Ελλάδος.

Τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος ἀφωσιωμένως
'Ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφός καὶ συλλειτουργός
† 'Ο Πατριάρχης Σερβίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ημα καὶ ἡ ζέουσα οὐσία τῆς περὶ ἡμᾶς πραγματικότητος. Καὶ ὅτι ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία μας ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ 'Εθνους μας, καὶ ὡς Θεανδρική ἔχει, κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην τῆς φύσιν, σφρηλατήσῃ στενοῦς καὶ ἀδιαρρήκτους δεσμούς μετ' αὐτοῦ. 'Ἦτο δὲ, εἶναι, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε 'Εκκλησία 'Εθνική, χωρὶς τοῦτο νὰ παραβλάπτῃ παντάπασιν τὸν ὑπερκόσμιον χαρακτῆρά της. Αὐτὴ κυριωδέστατα, βασιζομένη εἰς τὴν μακραίωνα Χριστιανικὴν Παράδοσιν καὶ εἰς τὸ γνήσιον θρησκευτικὸν αἶσθημα τῆς ἑλληνικῆς ὁλότητος, παιδαγωγεῖ τὸν λαόν μας καὶ παρέχει τὴν ὑγιεστέρην κατεύθυνσιν εἰς τὰ πνεύματα, ἐμφυσῶσα τὸ ὑψηλὸν καὶ δημοσιογικὸν αἶσθημα τῆς ἐθνότητος εἰς ἄρχοντας καὶ εἰς ἀρχομένους. 'Ο δὲ ἱερός ἐφημεριακός μας κλῆρος εἶναι ὁ ἀγρυπνὸς καὶ ἀκαταμάχητος φρουρός τῆς πνευματικῆς τοῦ 'Εθνους μας διαθήκης, πρωτοσταστῶν πάντοτε

εἰς τοὺς 'Εθνικοὺς ἀγῶνας, καὶ χύνων ἀφθόνως τὸ αἷμά του ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν.
*

Καὶ εἶναι παράλογον, νομίζομεν, ν' ἀξιῶμεν παρ' αὐτοῦ ἐσωτερικὴν ἀνέψωσιν καὶ ἀνανέωσιν καὶ τὴν πλήρη του ἀποδοτικότητα, μετὰ τοὺς ἱερεῖς — τῆς ὑπαίθρου μας ἰδίως — πεινῶντας καὶ γυμνητέοντας. 'Ἐτόνισεν ἤδη τοῦτο πολλάκις ἡ 'Ιερά ἡμῶν Σύνοδος. Καὶ τὸ ἐπεσήμανεν ἀριδύτως εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ὁ παντοῖα ἀρετῆ καὶ συνέσει ἠμφισμέστος 'Αρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος. Τοῦτο δὲ ὑπενεθύμισεν προσφάτως πρὸς τοὺς ἀρμοδίους καὶ τὸ παλλόμενον ἐκ συγκινήσεως ψήφισμα τῶν εὐλαβῶν ἱερέων τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Μαρωνείας, πὺν τόσον εὐμενῆ ἀπήχησιν εὗρεν εἰς τὰ ἐγκυρότερα ὄργανα τῆς κοινῆς γνώμης.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ*

Σεπτὸς ἐν μάρτυσι. Ἀκροστιχίς Κανόνος Νοεμβρίου.

Σοφός. Β' Τροπάριον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.— Β' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.— Α' Τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.— Α' Τροπάριον Αἰνῶν Νοεμβρίου.

Σοφὸς μεγαλομάρτυς. Δ' Τροπάριον Λιτῆς.

Σπείρας ἐν δάκρυσιν εὐφροσύνην θερίζει. Κοντάκιον.

Στερρὸς ἀθλητῆς Β' Τροπάριον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Στεφανηφόρος. ΣΤ' Τροπάριον Λιτῆς.— Γ' Ἀπόστιχον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.— Β' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.— Α' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Στεφανίτης. Γ' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Στεφηφόρος ἀκμαιότατος. Δοξαστικὸν Λιτῆς.

Στρατάρχης. Γ' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Στρατιώτης. Δοξαστικὸν Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.— Οἶκος.

Στρατιώτης τοῦ μεγάλου Βασιλέως. Δοξαστικὸν Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.— Γ' Τροπάριον Λιτῆς.

Συγχορευῶν Ἀγγελικαῖς, ὡς μάρτυς, χοροστασίαις. Β' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Συλλέξας τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα. Κοντάκιον.

Συμφραξάμενος τῷ τῆς πίστεως θώρακι, καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυροῦ τῷ δόρατι. Δ' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Συνόμιλος στρατιᾶς οὐρανοῦ. Β' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Σώζων πάντοτε τοὺς πιστῶς γεραίροντας (αὐτόν). Α' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου.

Τείνας ὄμμα εἰς οὐρανόν, ἀνέτειλεν (αὐτῷ) πρῶϊμον τὸ φῶς, ὡς περ ὑπέσχετο Θεός. Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Τέμνων ἐχθροὺς ἐν μάχαις. Στίχοι Συναξαρίου.

Τερπνὴ χελιδών. Α' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Τριάδος γεωργὸς δίκαιος. Δοξαστικὸν Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Τρισμάκαρ. Β' Τροπάριον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.— Γ' Τροπάριον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.— Α' Ἀπόστιχον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Τροπαιοφόρος. Ε' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.— Συναξάριον.

Τροπαιοφόρος μεγαλομάρτυς. Ἀπολυτίκιον.

Τροπαιοφόρος παμμάκαρ. Β' Κάθισμα.

Τροπώσαμενος ἀτίθασσον παράταξιν δαιμόνων. Α' Τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Τροπώσαμενος τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας. Δ' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Ὑπερθαύμαστος. Β' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Ὑπέρμαχος εὐσεβείας. Β' Τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Ὑπέρμαχος τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις. Ε' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Ὑπερορῶν τοῦ σώματος ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος. Β' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Ὑπομένων Κυρίῳ καὶ ψάλλων. Β' Τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος. (Πρβλ. Ψαλμ. λθ', 2: «Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...»).

Ὑπιβάμων ἐν ἀμφοῖν καὶ τῶν πολλῶν ὑπερθεῖν ἔργῳ καὶ λόγῳ πεφηνώς. Β' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Ὑψος τῶν ἐκ πίστεως προστρέχόντων (αὐτῷ) θερμῶς. Οἶκος Νοεμβρίου.

Φρουρῶν καὶ φυλάττων καὶ διασώζων, διαβιβάζων πρὸς Θεὸν διὰ πίστεως καὶ προστάγμασιν ἐμβιβάζων τοῦ Κτίσαντος (τοὺς εὐφημοῦντας αὐτὸν θλιβομένους). Β' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου.

Φύλαξ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, αὐτὴν ἀεὶ φυλάττων. Α' Τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Φωτιζόμενος πλουσίαις λαμπηδόσι. Β' Τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, τὴν τῶν ἐχθρῶν κατεπάτησεν ἀπόνοιαν. Α' Τροπάριον Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Φωτοφόρος. Α' Τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Α' Κανόνος.

Χαίρων αὐτοκινήτοις ὄρμαϊς πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς προσεχώρησε. Α' Τροπάριον Ἑσπερινοῦ Νοεμβρίου.

Χοροβατῶν καὶ περιπολεύων τὸν Παράδεισον. Γ' Τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Χρησάμενος Σταυροῦ τῷ δπλω

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 288 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

Η ΕΝ Ν. ΔΕΛΧΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ — 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1961

5. Αἱ εἰσαγωγικαὶ ὁμιλίαι ἐπὶ τῶν κυρίων θεμάτων τῆς Γεν. Συνελεύσεως. α) Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου. 1. Μαρτυρία. 2. Ὑπηρεσία. 3. Ἐνότης. Ἡ ἐκλογή νέων μελῶν—Ἐκκλησιῶν (Ρωσικῆς, Ρουμανικῆς, Βουλγαρικῆς, Πολωνικῆς Ἐκκλησίας καὶ δέκα ἑννέα μικρῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν).

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου τῶν Ἱεραποστολῶν μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. ἡ Συνέλευσις ἐξηκολούθησε τὰς ἐργασίας αὐτῆς κατὰ τὴν ἐπομένην Δευτέραν (20 Νοεμβρίου) καὶ Τρίτην (21 Νοεμβρίου), ἀκούσασα πρῶτον τὴν ὁμιλίαν τοῦ Dr. Gottfried Noth, Ἐπισκόπου τῆς Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαξωνίας ἐν τῇ Ἀνατολ. Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ κεντρικοῦ θέματος, «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Καὶ τοῦτο μὲν ὡς προσέλεχθη, ἀπετέλει τὸ κεντρικὸν θέμα, τὸ ὅποιον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς σπονδυλικὴ στήλη ὅλων τῶν συζητήσεων καὶ ἀποφάσεων τῶν τμημάτων καὶ Ἐπιτροπῶν τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Πλὴν αὐτοῦ ὁμοῦς ἐτέθησαν καὶ τρία βασικὰ θέματα ἢ τόποι πρὸς ἐξέτασιν ἧτοι τὰ τῆς μαρτυρίας (δηλ. τῆς διαδόσεως, τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον), τὸ τῆς ὑπηρεσίας, (δηλ. τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διακονήσῃ καὶ ὑπηρετήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς πᾶσαν τὴν κοινωνίαν, προσάγουσα τοὺς πάντας εἰς τὸν Χριστὸν) καὶ τὸ τῆς ἐνότῃτος (δηλ. τῆς ἀνάγκης ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἐκδηλώσῃ ἐν τῇ δράσει αὐτῆς καὶ τῇ πίστει ἐνότητά ὁρατὴν καὶ πραγματικὴν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν). Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἔργον τῆς Γεν. Συνελεύσεως κατενεμήθη εἰς τρία τμήματα πολυμελῆ, εἰς ἃ ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις καὶ ἀπόφασις ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων βασικῶν θεμάτων τῆς Συνελεύσεως. Δι' ἕκαστον τῶν θεμάτων τούτων ὠρίσθησαν ἐγκαίρως παρὰ τοῦ

ὡς θεῖο ἀκοντίο τούτω ἐξεκέντησε καὶ εἰς γῆν κατέρραξε φαλαγγάρχας ζοφερούς. Α' Τροπάριον Ε' ὠδῆς τοῦ Κανόνος Νοεμβρίου.

Χριστομάρτυς. Α' Τροπάριον Θ' ὠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Χριστοῦ δοῦλος. Α' Τροπάριον Λιτῆς.

Χριστοῦ στρατιώτης. Β' Τροπάριον Δ' ὠδῆς τοῦ Β' Κανόνος.

Χριστοῦ τὸ γεώργιον. Α' Τροπάριον Αἰῶν Νοεμβρίου.

Χρυσὸς κεκαθαρμένος ἑπταπλασίως πυρωθεὶς. Β' Τροπάριον Μεγάλου Ἑσπερινοῦ.

Συνεχίζεται) † Ὁ Θεομακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ἐν Γενεῦῃ Κέντρου τοῦ Π.Σ.Ε. κατάλληλοι ὁμιληταί, οἵτινες ἔδωκαν μίαν γενικὴν ἀπόφασιν ἐκάστου θέματος. Ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ὠρίσθη ὁμιλητὴς μόνον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς «ἐνότῃτος» ὁ κ. Νικ. Νησιώτης, συνδιευθυντῆς τοῦ ἐν Bossey Οἰκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου. Πλὴν ὁμοῦς τοῦ κ. Νησιώτη, ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος, ὠρίσθησαν καὶ δύο ἄλλοι ὁμιληταί, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Dr. Ramsey, καὶ ὁ Dr. Joseph A. Sittler, ἵνα παρουσιασθῶσιν αἱ περὶ ἐνότῃτος ἀντιλήψεις εὐρύτερον κύκλου τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις γενικῶς. Τῶν ἑξ ἑαυτῶν ὁμιλιῶν, περὶ τὰς ὁποίας περιστράφησαν αἱ ἐργασίαι τῶν τριῶν Τμημάτων τῆς Γεν. Συνελεύσεως (μαρτυρία, ὑπηρεσία, ἐνότῃς) θὰ δώσωμεν ἐνταῦθα βραχεῖαν μόνον περίληψιν, τὸ δὲ πλῆρες κείμενον ἀνευρίσκει ὁ βουλούμενος εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τοῦ Π.Σ.Ε. «Ecumenical Review» τομ. XIV, No 2 Ἰανουάρ. 1962.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου

Ὁ Ἐπίσκοπος Noth ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του περὶ τοῦ θέματος «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου» εἶπε περίπου τὰ ἀκόλουθα: «Ὁ,τι ἐνώνει ἡμᾶς ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ὅ,τι ἐκίνησε πάντας, ὅπως προσέλθωμεν εἰς τὴν Συνέλευσιν ταύτην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐκφράζεται ἐν τῷ θεματι τῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Τὸ θέμα τοῦτο ἐμπεριέχει μίαν ὑπόσχεσιν καὶ μίαν ἀξίωσιν τοιαύτης δυνάμεως, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ παραμένωμεν ἀδιάφοροι, ὅταν ἀκούωμεν καὶ ἐπαναλαμβάνωμεν αὐτό. Εἶναι σπουδαῖον νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἐλήφθη ἀπὸ ὁμιλίαν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου: «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωαν. 8,12). Τὸ ἀξίωμα τοῦτο δὲν ἀπεδόθη εἰς Αὐτὸν ὑπὸ ἐνθουσιωδῶν ὁπαδῶν του· δὲν ἐγκαθιδρύσαμεν ἡμεῖς Αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου. Καὶ οἱ μαθηταί του καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἔχουσιν ἐνώπιον των μίαν ὑπόσχεσιν καὶ μίαν ἀξίωσιν τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ὅπουδήποτε ἐμφανισθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θὰ λάμψῃ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ φῶς· καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη εἶναι, ὅτι αὐτὸς καὶ μόνον αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος λέγει ταῦτα, εἶναι διάφορος ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἀνδρας, τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τῶν ὁποίων φαινομενικῶς ἡ ἀνθρωπότης ἀνυψοῦται εἰς μεγάλα ὕψη. Οὗτος εἶναι ὁ Σωτὴρ τῶν ἀμαρτωλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἐτελείωσεν ἐν ἀτιμίᾳ καὶ ὀνειδισμῷ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίγειος ζωὴ ἦτο προδήλως μία πλήρης ἀποτυχία, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάστασις καὶ αἰωνία δόξα παρέμειναν κεκρυμμένα καὶ ἀόρατοι ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εὐρίσκωμεν εἰς Αὐτὸν οὐδεμίαν ἐπιβεβαίωσιν καὶ σημεῖα ἑξ ἐκείνων, ἅτινα οἱ ἀνθρωποὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀξιοῦσι καὶ ζητοῦσιν ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους.

Και ἐν τούτοις, αὐτὸς μόνος δεικνύει εἰς ἡμᾶς τί εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ φῶς. Ἐκείνο, ὅπερ καθιστᾷ τὸν Ἰησοῦν φῶς τοῦ κόσμου εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς. Τὸ νέον εὐφρόσυνον μήνυμα διὰ πάντας τοὺς λαοὺς περιλαμβάνει, ὅσα ἔπραξεν ὁ Θεὸς καὶ πράττει ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς μεταδίδει τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, μεταμορφῶντων οὕτως τελείως τὴν κατάστασίν του. Ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἶχε διακοπῆ καὶ τοῦτο ἦτο ἡ αἰτία τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπικρατοῦντος σκοτούς. Διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀποκατεστάθη ἡ ἐπικοινωνία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ λόγος, δι' ὃν εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Τὸ σκοτὸς δὲ τὸ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν διελύθη διὰ νέας τινὲς διδασκαλίας περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάβομεν μίαν ἐντελῶς νέαν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴν περὶ Αὐτοῦ ἔννοιαν.

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν φῶτα εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ σκοτούς εἶναι ἀξιοὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ὄλων ἡμῶν. Οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει μειώσεως τῆς ἀξίας τούτων. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς βλέπει τὴν ἀληθινὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου, ὅτι εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸν θεὸν καὶ διατελεῖ ὑπὸ τὴν κρίσιν Αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει οὐδὲν ὠφελεῖ νὰ λάμψῃ ἐν φῶς περισσότερον τῶν ὑπαρχόντων ἤδη φώτων. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ μοναδικὸν φῶς, διότι ἐκφράζει τὴν ἀπειρον ἀγάπην καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔναντι τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ βασιανισμένων τοῦ κόσμου ἀναλαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἰησοῦς εἰπὼν, ὅτι «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες» (Ματθ. 9,13), ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν περιοριζομένων δι' ἐν μόνον τμήμα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄφηνεν τοὺς ἄλλους νὰ ζῶσι μὲ τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα ἔχουν. «Ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔχει κάτι νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τοὺς υγιεῖς καὶ δικαίους τοῦ κόσμου τούτου, δεικνύει πρῶτον ἡ παραβολὴ τοῦ τελώνου καὶ Φαρισαίου, καθ' ἣν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ δεικνυόμενος ὁ τελώνης μᾶλλον ἢ ὁ ἄλλος, ἔπειτα οἱ λόγοι του ὅτι «εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται» (Ἰαν. 9,39). Αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν δὲν εἶναι ὁμοῦ ἀπόλυτοι, ἀλλὰ σχετικαί.

Ἡ ἀξίωσις καὶ ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Ἰησοῦ ἀπαιτοῦν μίαν σαφῆ ἀπάντησιν. Μερικοὶ μόνον καὶ μετ' ἐπιφυλάξεων ἀποδοχὴ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀρνήσιν Αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ ἐν ὁνόματι τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο οἱ λόγοι του εἶναι ἀποκλειστικοί, ὅπως ἡ πρώτη ἐντολή. Πρέπει πρῶτον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ δώσωμεν σαφῆ καὶ ἀνεπιφύλακτον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀξίωσιν καὶ ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, πρὶν ἀρχίσωμεν νὰ κηρύττωμεν ταύτας εἰς τὸν κόσμον, διότι ἄλλως ἡ μαρτυρία ἡμῶν θὰ εἶναι ψευδὴς καὶ ἐξησθημένη. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ παρέχει ἀνεπιφύλακτον μαρτυρίαν καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀξιώσεως καὶ ὑποσέσεως τοῦ Κυρίου, ἀποτελεῖ μοναδικὴν κοινότητα ἀνθρώπων, διαφέρουσαν πάσης ἄλλης ομάδος. Ἡ μόνη πραγματικὴ ἀπάντησις εἰς

τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ μαθητεία παρ' Αὐτοῦ ἢ κατὰδειξις διὰ τοῦ βίου, ὅτι εἴμεθα ἀκόλουθοί Του συμφώνως πρὸς τοὺς ἀμέσως μετὰ τὴν περιῆσιν ἀποκάλυψιν λόγους του: «ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». «Ἀπασα ἡ ζωὴ ἡμῶν δέον νὰ ἐκφράζῃ τὴν ὁμολογίαν «σὺ εἶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου. Πρέπει νὰ μὴ ἀρκῆται τις εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὡς φωτὸς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους περὶ τούτου. Ἐκκλησία καὶ ἱεραποστολή εἶναι ἀδιαχώριστοι. Τὸ κήρυγμα λοιπὸν περὶ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ βασικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, διότι «πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δὲ πιστεύουσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος; (Ρωμ. 10,14) Φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸ κήρυγμα τοῦτο δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐν ἔργοις μαρτυρίαν συμφώνως πάλιν πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: αὐτῶ λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5,16)».

Ἡ ὁμιλία αὕτη τοῦ Ἐπισκόπου Δρ. Noth ἐχηρσίμειυσεν ὡς βάσις νὰ γίνωσι πολλαὶ ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς θεμελιώδους ταύτης ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας περὶ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς, ὅτι εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αἱ συζητήσεις ἦσαν ἐνδιαφέρουσαι, διότι περιστρέφοντο περὶ τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔναντι ἄλλων κηρυγμάτων καὶ ἀξιώσεων διαφόρων θρησκειῶν καὶ κοσμοθεωριῶν ὅτι καὶ οἱ ἐπὶ κεφαλῆς των διετίνοντο, ὅτι εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ δὴ, ὅπως ὑπηγάθημεν ἐν τοῖς προηγούμενοις, Βραχμανισμὸς ἢ ὁ Βουδδᾶς ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν Ἰνδῶν. Ἡ ὁμιλία αὕτη καὶ αἱ ἐπ' αὐτῆς συζητήσεις ἔλαβον χώραν τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐν-ἀρξέως τῶν ἐργασιῶν 6-8 μ.μ. Τὴν ἐπομένην ἐν ἀρχῇ ἐγένοντο διάφοροι ἀπαραίτητοι ἐπιτροπαὶ καὶ διορισμοί, ὅπως ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν διαπιστευτηρίων, ἢ ἐπὶ τῶν διορισμῶν ἀντιπροσώπων εἰς διαφόρους ἐπιτροπὰς καὶ ἐξῆς. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν διορισμῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἐποποθετήθη ὁ Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος, εἰς δὲ τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν διαπιστευτηρίων τῶν συμμετεχόντων εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν ὄρισαν τὸν ὑποφαινόμενον. Μετὰ ταῦτα ὁ Πρόεδρος τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Δρ. Fry εἰσάγει εἰς τὴν ὀλομέλειαν τὰς αἰτήσεις συμμετοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. ὡς μελῶν αὐτοῦ νέων Ἐκκλησιῶν, δώσας πληροφορίας δι' ἐκάστην Ἐκκλησίαν, καὶ τονίσας ἰδιαίτερος τὴν σημασίαν τῆς εἰσοδοχῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε. τῆς μεγάλῃς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν προμνημονευθειῶν ἄλλων ἐν ταῖς κομμουνιστικαῖς χώραις Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἐν τέλει εἰσηγεῖται τὴν ἐπιψήφισιν τῆς εἰσοδοχῆς τῶν 23 τούτων νέων μελῶν. Ἐπηκολούθησε ψηφοφορία, καθ' ἣν ἐψήφισεν ἐνυπογράφως ὁ ἀρχηγὸς ἐκάστης Ἀντιπροσωπείας. Ἡ ψηφοφορία ἔδειξεν, ὅτι πᾶσαι αἱ ὑποψήφιοι Ἐκκλησίαι συνεχέντρωσαν περισσοτέρας τοῦ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὀριζομένου ἀρι-

θμοῦ τῶν 2/3 ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. Μετὰ ταῦτα ὁ Γεν. Γραμματεὺς, γενομένης τῆς διαλογῆς καὶ καταμετρήσεως τῶν ψήφων, ἀνακοινοῖ, ὅτι ἡ ἐπιψήφισις τῆς προτάσεως τῆς εἰσδοχῆς ὑπῆρξε σχεδὸν ὁμόφωνος. Πάντες κατεχειροκρότησαν τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ἀποτελέσματος. Ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδ. Ἀντιπροσωπειῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων Ἀθηνᾶς καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ἀλιβιζᾶτος ἐξέφρασαν ἰδιαιτέρως τὴν χαρὰν ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῆς Ρωσικῆς, Ρουμανικῆς, Βουλγαρικῆς καὶ Πολωνικῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι διὰ τῆς συμμετοχῆς τούτων θὰ ἐνισχυθῇ τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐντὸς τῆς οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ἀκολουθῶς προσέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν νέων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν ἐξέδραν, ἵνα λάβωσιν ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τὰ ἔνσημα των, ὡς μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως. Ἄξιον νὰ σημειωθῇ, ὅτι νέα χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ρωσικῆς Ἀντιπροσωπειᾶς Μητροπολίτου Νικοδήμου, εὐχαριστήσαντος διὰ θερμῶν λόγων τὴν Συνέλευσιν διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ αἰτήματος τῆς εἰσδοχῆς καὶ διαβεβαίωσαντος, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἐκάστοτε ἀντιπροσώπων της εἰς τὰ συνέδρια καὶ τὰς Ἐπιτροπὰς θὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθ. Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἱερῶν σκοπῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Κλητοὶ εἰς μαρτυρίαν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαδικασίας τῆς εἰσδοχῆς τῶν 23 νέων μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε., διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν—μελῶν αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς διακόσια, δίδεται ὁ λόγος εἰς τὸν ὁμιλητὴν καὶ εἰσηγητὴν ἐπὶ τοῦ θέματος «*μαρτυρία*» Dr. Paul D. Devanandan, πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Νοτίων Ἰνδιῶν καὶ διευθυντὴν τοῦ ἐν Bangalore χριστιανικοῦ Ἰνστιτούτου μελέτης τῆς θρησκείας καὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Ὁ τίτλος τῆς ὁμιλίας ἦτο «*κλητοὶ εἰς μαρτυρίαν*» (called to witness). Ἡ μαρτυρία, λέγει ὁ ὁμιλητής, εἶναι ὑπὸ τινα ἔννοιαν γνῶρισμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀξιοῖ, ὅτι εἶναι χριστιανός, ἐὰν δὲν διδῇ ζῶσαν μαρτυρίαν περὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ὡς μιᾶς ἐνεστάσεως πραγματικότητος. Ὁ ἀληθινὸς πιστὸς μαρτυρεῖ καὶ ὁμολογεῖ, ὅτι «*τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω*» (Ἰωάν. 9,26) καὶ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ» (Λουκ. 2,30).

Ἡ χριστιανικὴ μαρτυρία ἀναφέρεται εἰς τὴν πραγματικότητά τῆς Καινῆς Κτίσεως ἐν τῷ ἀναστάντι Χριστῷ, ὡς ἀποφασιστικοῦ παράγοντος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκτᾶ αὐτὴ νόημα καὶ σπουδαιότητα παρὰ τὴν σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ μετατρέψῃ τὸν προορισμὸν τῆς ἱστορίας ταύτης τοῦ κόσμου πρὸς σκοποὺς τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιλήσεως. Τὸ ἔργον ἡμῶν ἐν τῇ εὐαγγελιστικῇ

μαρτυρίᾳ ἐγκρατεῖται εἰς τοῦτο, εἰς τὴν διαγγελίαν εἰς τὸν κόσμον ὅλον τοῦ εὐφροσύνου γεγονότος, «*ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ*» (2 Κορ. 5, 19). «*Ὀλὴ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου κατὰ πάσας τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς πλευρὰς αὐτοῦ διατελεῖ καὶ πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον διακυβέρνησιν του ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συμφώνως πρὸς τὴν βουλήν Αὐτοῦ, «*ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ (ἐν τῷ Χριστῷ) εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακαιφαλιάσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἐφ. 1,10). Τὸ ἀπολυτρωτικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ Θεοῦ πραγματοποιηθὲν διὰ τῆς ζωῆς, τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, συντελεῖται ἤδη τώρα καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνακαινίσεως ταύτης τῶν πάντων ὁ Κύριος παρέσχεν εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του τὴν ἐντολήν ταύτην («*δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλίους ἀνθρώπων*») (Μάρκ. 1,17). Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀφιέρωσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀπολυτρωτικούς σκοποὺς τοῦ Θεοῦ, ἀνακαλύπτουν τὸν προορισμὸν των καὶ συναισθάνονται, ὅτι εἶναι «*κλητοὶ εἰς μαρτυρίαν*».*

Οὐ μόνον τὰ άτομα, ἀλλὰ καὶ αἱ κοινότητες ἢ αἱ ἐνορίαι τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, μαρτυροῦσιν ὅτι εἶναι ἡ νέα κοινωνία, ἡ καινὴ κτίσις ἐντὸς τοῦ κόσμου τούτου. Ἡ μαρτυρία αὐτῶν τῆς πίστεως καὶ ζωῆς ἐν τῷ Χριστῷ προσλαμβάνει ἀναγκάτως ποικίλας μορφὰς, ἀναλόγους πρὸς τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐργάζονται ἐν τῇ ἐνορίᾳ καὶ ἰδιαιτέρως ἐκδηλοῦται αὐτῇ ἐν τῇ κοινῇ προσευχῇ καὶ τῇ θεῷ λειτουργίᾳ. Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ καὶ νὰ τονίσῃ προσηκόντως πόσον μεταχειρίζεται ὁ Θεὸς τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ τὰς κοινὰς προσευχὰς ὡς μέσον νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν σωτηρίαν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις ἀναζητεῖ τὸν εἰπόντα ὅτι εἶναι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ. Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν μαρτυρίας ἐπιτελεῖται ἐντὸς τοῦ κόσμου, ἐπιβάλλει, ὥστε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὰ ἐγκόσμια ἐνδιαφέροντα τοῦ κόσμου τούτου, διότι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ζῶμεν μετὰ τῶν συνανθρώπων, ἔστω καὶ διάφορον ἐντελῶς ζωὴν ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔχει θέσιν ἡ μαρτυρία τῶν λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶσιν καὶ ἐργάζονται εἰς τὸ ἐργοστάσιον, εἰς τὸ ἀγρόκτημα καὶ εἰς τὴν ἀγοράν, ἐν ᾧ δὲν συμβαίνει τοῦτο μὲ τοὺς κληρικούς. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τὸν κόσμον τὸ εὐαγγέλιον περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐκηρύχθη ἀπὸ ἀπλοῦς, ἀφανεῖς λαϊκοὺς χριστιανούς. Ὁ πιστὸς δὲ λαϊκὸς δὲν πρέπει νὰ ἀρκῆται εἰς γενικότητα, ἀλλὰ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ φλέγοντα καθημερινὰ ἔργα καὶ ἐνδιαφέροντα τῶν συνανθρώπων ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας τῆς ζωῆς των, ὡς παρουσιάζονται μάλιστα αὐταὶ τώρα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐθνικιστικῶν καὶ ἀντιαποικιακῶν ρευμάτων, τῶν στρεφομένων ἰδίως κατὰ τῶν λευκῶν. Ἡ χριστιανικὴ μαρτυρία εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας περὶ ἐλευθερίας, δικαιοσύνης, ἰσότητος καὶ εἰρήνης ἐπὶ τῆς γῆς πρέπει νὰ εἶναι σαφὴς καὶ πειστικὴ. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς ἐμφανίσεως εἰς τὰς Ἀσιατικὰς χώρας. Ἡ

Η ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ *

VII. 'Αλλ' οὕτω ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται εἰς μίαν ὁδὸν ζωῆς λίαν τεταραγμένης καὶ πλήρους ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀδιεξόδου. 'Απὸ τῆς ἄλλης ἀπόψεως ὅμως, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα, καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον θὰ τοποθετήσωμεν μέσα εἰς μίαν ἄλλην κατάστασιν, ἥτις θὰ διέπηται ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ δικαίου¹ — διὰ τῆς ἀγάπης δὲ θὰ διενεργῆται τὸ δίκαιον — εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἄρα γε δὲν μεταβάλλεται τὸ ἄτομον καθ' ἑαυτό; καὶ δὲν δύνανται οὕτω οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐμφανίζουσι τὰς σχέσεις των ἀκριβέστερον καὶ ὀρθότερον², εἰς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 294 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

1. A) Bruno Snel: «Die Entdeckung der Menschlichkeit» (Geistige Welt 1947, σ. I. ff.). B) F. Klingner. «Humanität und Humanitas» (Beiträge zur geistigen Überlieferung, 1947, σ. 1 ff.).

2. F. Tilliman, Die katholische Sittenlehre IV2, S. 325. «Erst in der Liebesordnung vollendet sich die Rechtsordnung».

ἀγνοια ἢ ἡ ἀδιαφορία ἡμῶν ἔναντι τῶν ἄλλων θρησκευτῶν δὲν ὠφελεῖ εἰς οὐδέν, διότι γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει τὴν λύτρωσιν καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀνθρώπων. Πλείστοι δὲ τῶν ἀνθρώπων τούτων κατέχονται ἀπὸ φοβερὰς προκαταλήψεως καὶ παρεξηγήσεως περὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ Εὐαγγελίου. Φυσικῶς τῷ λόγῳ ἡ μαρτυρία ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς τὴν ἀναγγελίαν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θεὸς κατήλλαξεν ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν διὰ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πραγματικῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐν ᾧ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀποκατεστάθησαν αἱ σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, οὗτοι δὲν ἔχουν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγάπην μετὰ τῶν συνανθρώπων. Εἰς κόσμος ἀναγεγεννημένος, ἡ καινὴ κτίσις, εἶναι ἡ οὐσία καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ πρῶτος καρπὸς τῆς ἀνακαινίσεως ταύτης. Ἡ κλήσις διὰ τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐπιρρίπτει φῶς καὶ δίδει ζωὴν εἰς τὴν δρᾶσίν μας. Αὐτὴν τὴν κλήσιν καὶ ἀποστολὴν ἔχομεν πάντες οἱ πιστοὶ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου: «καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες... ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8) «καὶ κηρυχθήσεται τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἔξει τὸ τέλος» (Ματθ. 24,14).

Τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην ὁμιλίαν τοῦ ἐξ Ἰνδιῶν κληρικοῦ ἐπηρεασμένης συζήτησις, ὑποβληθεῖσάν διαφόρων ἐρωτημάτων ἰδίως ὡς πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀσιατικῶν καὶ Ἀφρικανικῶν χωρῶν, ἐν ταῖς ὁποῖαις ὁ χριστιανισμὸς ἀποτελεῖ ἐλαχίστην μειονότητα ἐν παραβολῇ πρὸς τὰς ἄλλας θρησκείας. Τὸ ζήτημα, παρεπέμφθη πρὸς περαιτέρω μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν εἰς τὸ πρῶτον τμήμα

τρόπον ὥστε ὁλόκληρος ἡ ροὴ τῆς ζωῆς νὰ λαμβάνῃ διαφορετικὴν ὄψιν; Ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, ἡ ἀγάπη ἢ ἀλληλοβοήθεια, ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ αἰσιοδοξία περὶ τοῦ μέλλοντος, θὰ εἶναι μερικὰ τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως.

'Αλλὰ δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ κάμωμεν εὐρείαν ἀνάπτυξιν τῆς δευτέρας αὐτῆς θέσεως τοῦ ἀτόμου, τοῦ ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης κινουμένου ἐντὸς τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἔχουν λεχθῆ πολλά, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ προβληματικότης τοῦ ζητήματός μας, τὴν ὁποίαν ἔχομεν θέσει ἀμέσως ἀνωτέρω, προσδιορίζει κατὰ τινα τρόπον τὴν περαιτέρω μορφήν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος μας μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς συμπληρώσεως μόνον τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε ἐλέχθησαν ἐπὶ τῆς ἰδίας περίπου ἀπόψεως.

Κατ' ἀρχὴν ἡ βασικὴ καὶ κυριώτερα κοινωνικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του

τῆς Συνελεύσεως, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς εἶχεν ὡς θέμα τὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐν Χριστῷ λυτρώσεως τοῦ κόσμου.

Κλητοὶ εἰς ὑπηρεσίαν. Τὴν εἰσηγητικὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ δευτέρου κυρίου θέματος τῆς Συνελεύσεως εἶχον, ἀναθέσει εἰς τὴν Dr. Masao Takenaka, καθηγητὴν Ἰάπωναν, διδάσκοντα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Doshisha χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνιολογίαν. Οὗτος ἐπίσης ἔδωκεν τίτλον εἰς τὴν ὁμιλίαν του «κλητοὶ εἰς ὑπηρεσίαν ἢ ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν μεταβαλλόμενον σύγχρονον κόσμον».

Εἰς ἐξ Ἀσίας φίλος μου, εἶπεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου ὁ Dr. Masao, ἤθελε κάποτε νὰ διαπεράσῃ μίαν πολυσύχναστον γωνίαν τῆς Broadway τῆς Ν. Ἰόρκης. Ἐκύτταξε περίξ του νὰ ἴδῃ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον κανονίζει τὴν κυκλοφορίαν. Δὲν εἶδε πουθενὰ τὰ συνηθισμένα φῶτα, κόκκινον καὶ πράσινον, ἀλλ' ἐν ἡλεκτρικῶν σημείων, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν: «μὴ περιπατήσῃς», καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ τρέξῃ. Τοῦτο ἐξεικονίζει ὀλίγον τι κατὰ εὐθυμον τρόπον τὴν κατάστασιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἐν τῇ ὁποῖα ἔχομεν κληθῆ νὰ ὑπηρετῶμεν τὸν Κύριον. Εἶναι εἰς περίπλοκος καὶ ταχέως μεταβαλλόμενος κόσμος. Ὑπάρχουν πολλὰ φῶτα, τοιχοκολλήσεις, ἀγγελίαι, ἦχος τῶν μηχανῶν ὑπάρχουν πολλοὶ λαοὶ διαφόρων γλωσσῶν, παραδόσεων, φυλῶν, οικονομικῶν τάξεων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συναλλαγὰς καὶ σχέσεις πρὸς ἀλλήλους, ὅμως παρουσιάζονται καὶ πολλὰ συγκρούσεις καὶ προστριβαὶ μεταξὺ ἀτόμων καὶ ἔθνων καὶ ὑπάρχει καὶ πεῖνα, μόνωσις, ἀπογοητεύσεις καὶ ἀβεβαιότης ἀνησυχία εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ πλήθους. Ἄλλοι ζητοῦν ἐν σημείων διὰ νὰ περάσουν τὸν δρόμον καὶ ἐν φῶς, μετ' ὁποῖον νὰ διαφωτίζηται ἡ πορεία τῆς ζωῆς των.

(Συνεχίζεται)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Χ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

(Κεφ. Η' 1 και Κεφ. ΙΓ' 1-8), είναι ἡ ἀγάπη· ἀλλ' εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήσωμεν ὀλίγον. "Ὅσον εὐκολον εἶναι νὰ συλλάβῃ κανεὶς διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ὑποκειμενικῆς σκέψεως τὴν μορφήν τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν δίδει ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου ὡς σχέσιν μεταξὺ τῶν ἀτόμων ἀφ' ἑνὸς ἀλλὰ καὶ ὡς κοινωνικὴν πραγματικότητα ἀφ' ἑτέρου, τόσο δύσκολον εἶναι νὰ δημιουργηθῇ αὕτη ἡ κατάσταση, εἴτε ὡς προσωπικὴ σχέσις, εἴτε ὡς κοινωνικὴ—ὑπερ καὶ τὸ δυσκολότερον—πραγματικότης³.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπάρχει μία δικλείς, ἡ ὁποία χωρίζει δύο τελείως ἀνομοίους ποιοτικὰς καταστάσεις καὶ συγχρόνως ἐνώνει ταύτας. Τὰς χωρίζει εἰς ἓν μικρὸν μόνον φαινομενικῶς σημεῖον, ὡς ἐὰν εἰς ὅλην τὴν ἄλλην ἔκτασιν τῶν νὰ ἐταυτίζοντο. Ἄλλὰ πᾶν τοῦναντίον, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν λειτουργιῶν τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου⁴, τῆς ἐννοίας τῆς μορφῆς, δηλ. τῆς ἀγάπης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐνεργουῦ τάξεως τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχει μία τεραστία διαφορὰ ποιοτικοῦ διαφορισμοῦ («Qualitativ Differenzierung»)⁵. Ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἀνθρωπίνῃ καθαρῶς σύλληψις, ἡ δὲ δευτέρα ἡ ἐν ἡμῖν τάξις εἶναι δῶρον τῆς θείας χάριτος⁶. Ἡ μὲν πρώτη εἶναι ἐννοιοποιήσις πραγματικότητος, ἡ δὲ ἄλλη εἶναι πραγμάτωσις τῆς θείας ἐν ἡμῖν ἀοράτου ἐνεργείας. Ὡς κυρία ὅμως κατάστασις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἔχει τὴν προκαταρκτικὴν τῆς ἐνεργείαν· δὲν δύναται παραδείγματος χάριν ὁ πρὸς τὴν ὕλην ἔχων ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν του σημερινὸς ἀνθρώπος νὰ φθάσῃ διὰ τῆς ἀπλῆς θελήσεώς του ἀνευ τῆς ἐκ τῆς θείας χάριτος βοήθειας, καὶ ταύτης ἀφοῦ προηγηθῇ μετάνοια⁷ καὶ τελεία πνευματικὴ μεταστροφή αὐτοῦ· ἄλλως τε τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις μετάνοια, δηλαδή τὴν τελείαν ποιοτικὴν ἐλευθέραν μεταλλαγὴν ὀλοκληρου τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τοῦ ἀτόμου ἀπὸ ἀπίστου εἰς πιστὸν καὶ εὐσυνείδητον μέλος τῆς ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας, τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους κλπ...

Ὀὕτως ἐκ τῆς στροφῆς ταύτης, ἡ ὁποία εἶναι μία ἰδιαιτέρα ψυχικὴ κατάσταση τάξεως ἀοράτου ἐσωτερικῆς πραγματικότητος, μία νέα τάξις πραγμάτων, ὡς λέγει ὁ Kierkegaard⁸, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτόμου, — ὡς τάξιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ—δημιουργεῖται μία νέα κοινωνία με ἐπικεφαλῆς τὸν Χριστόν. Ἡ ζωὴ ὀλοκληρὸς εἶναι μία θεία πνοή, μία ἐνιαία ἐφαρμογὴ τοῦ θείου θελήματος· ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἔχει πείσει ἑαυτὸν ὅτι εἶναι ὑπεύθυνος ἐναντι τοῦ

ὑπὲρ αὐτοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ καὶ τοῦτο τελείως ἐλευθέρως· ζῆ μίαν ζωὴν, τελείως μέσα εἰς τὰ χριστιανικὰ πλαίσια, γνωρίζει ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ σέβηται κάθε πολιτικὴν ἐξουσίαν ὡς καὶ κάθε κοινωνικὴν ἀπαιτήσιν, διότι ὀλοκληρὸς ὁ διοικητικὸς μηχανισμὸς αὐτὸς πιστεύει ὅτι ἐφαρμόζεται ἀπὸ ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης θεωροῦν τὸν ἑαυτὸν τῶν ὑπεύθυνον ἐναντι τοῦ Θεοῦ, δι' αὐτὸ καὶ δὲν εὐρίσκει κανένα ἐμπόδιον εἰς τὴν ὅλην ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμφανίζεται μία γενικὴ κοινωνικὴ κατάσταση, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἄτομον ὡς προσωπικότης με καλλιεργημένον τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἐναντι τῶν συνανθρώπων του, ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτοὺς ὡς φορεῖς τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, σέβεται καὶ ἀποδίδει πάντοτε τὸ δίκαιόν των. Ἡ εἰς τὸν Θεὸν πίστις, τοῦ δίδει τὴν δύναμιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἱκανότητα νὰ λέγῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του «αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἄλλο εἶναι τοῦ συνανθρώπου μου»⁹. Ἡ χριστιανικὴ πίστις μεταβάλλει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀτόμου—εἴτε μέλος φιλανθρωπικῆς τινος ἐνώσεως εἶναι, εἴτε μέλος ἀνθρωπιστικοῦ Σωματείου ἢ τῆς ἐκκλησίας, ἢ ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ— τὴν τάξιν καὶ τὴν ποιότητα τῶν σκέψεων του¹⁰. Ὡς τοιοῦτον γνωρίζει καλῶς τί πρέπει νὰ ζητῇ, ἀπὸ τὸν πλησίον του καὶ πῶς πρέπει νὰ τὸ ζητῇ, ὡς ἐπίσης πῶς καὶ πότε πρέπει νὰ ἐκτελῇ τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, ἢ πρὸς τοὺς ὁποίους συμπεριφορὰ του διακρίνεται διὰ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν οὐδὲν ἔχνος ἐγωῖσμοῦ καὶ ὑποτιμήσεως τῶν ἄλλων. Ἡ διάκρισις τοῦ σὺ καὶ τοῦ ἐγὼ δυνατόν καὶ πάλιν νὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ «ἐγὼ» τοῦ ἐνὸς ὑπάρχει καὶ τὸ «σὺ» τοῦ ἄλλου καὶ τὰνάπαλιν, εἰς τρόπον ὥστε αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἐνός, νὰ εἶναι καὶ ἀνάγκαι τοῦ ἄλλου καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ δευτέρου νὰ εἶναι καὶ τοῦ πρώτου τοιαύτη· εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τῆς ζωῆς του ὁ συνειδητὸς Χριστιανὸς γνωρίζει νὰ ζῆ ὡς ἄτομον με τὴν Ἱστορικὴν ἐννοίαν¹¹, τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φορὰν ὁ Χριστὸς ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον· γνωρίζει παραδ. χάριν—καὶ ἔχει τὴν δύναμιν—νὰ θυσιάσῃ τὰ περιορισμένης σημασίας προσωπικὰ του συμφέροντα εἰς τὰ γενικώτερα τῆς κοινωνίας ἢ τῆς Πολιτείας τοιαῦτα, εἰς τὴν ὁποίαν συμβαίνει πολλάκις νὰ κατέχη μὲν μεγάλην καὶ ὑπεύθυνον θέσιν ἢ καὶ νὰ διοικῇ ἀκόμη¹².

Ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας του φροντίζει διὰ τὴν

3. Martin Heidegger: «Ordnung und Ortung» Grundlegend über den Humanismus, 1949, σ. 39 ff.

4. Werner Maihofer: «Recht und Sein» 1954, σ. 105 ff.

5. Kierkegaards. «Erbauliche Reden (1843)44» IV 34. (Ges. Werke, 7, 8, u. 9, Abt. σ. 33).

6. Romano Guardini: «Welt und Person»: «Die Person aus seinem Anruf», σ. 164.

7. Erik Wolf, zur Rechtsgestalt der Kirche («Bekennendekirche») Festgabe f. Martin Niemöller. z. 60 Geburtstag, 1952, σ. 254 f.)

8. Erbauliche Reden (1843)44» IV 34 (Ges. Werke, 7, 8, u. 9, Abt.: 33).

9. A) Dietr. Bonhoeffer, «Ethik» 1949, σ. 111-116. B) Karl Barth, a. a. O. III 4, σ. 465 ff.

10. A) Emil Brunner «zur Funktion der Gleichheit in der menschlichen Gerechtigkeit» 1949, d. 25 ff. B) K. H. Rengstorf bei G. Kittel, Theologisches Wörterbuch z. N. T. 2. Aufl. Bd. II σ. 697.

11. I. N. Θεοδωρακοπούλου, Σύστημα Φιλοσοφικῆς Ἠθικῆς, σελ. 120-121.

12. Otto Dibelius, «Grenzen des Staates» 1949, σ. 99 ff.

β) Hans Carl Nipperdey, a. a. O. σ. 26 ff.

γ) Fritz Münch, a. a. O. σ. 14.

δ) Erich Thier, Art. Ludwig Feuerbach I.

Evangel. Soziallexikon 1954, Sp. 337.

ε) Erik Wolf: «Rechtsgedanke und Bi-

ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1961*

8. Ός και κατά τὰ προηγούμενα τρία ἔτη, οὕτω και κατά τὸ λήξαν, εἰς πάντας τοὺς τομεῖς δράσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκλήθησαν νὰ συνεργασθοῦν πλεῖστοι ἐκκλησιαστικοὶ ἐργάται, Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἵτινες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐδέχθησαν νὰ προσφέρουν και πάλιν τὰς ὑπηρεσίας των διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς. Πρὸς πάντας τούτους ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω και αὐθις τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας, διότι τόσον προθύμως ἐβοήθησαν και κατά τὸ λήξαν ἔτος τὰς προσπάθειάς τοῦ ἡμετέρου Ὁργανισμοῦ.

Εἰς τὰς Ἐκθέσεις πεπραγμένων τῶν ἐτῶν 1958-1959 και 1960 ὑπεδείχθη ἡ ἀνάγκη τῆς διευρύνσεως τῶν διατάξεων τοῦ διέποντος τὸν ἡμέτερον Ὁργανισμόν Νόμου, ὥστε νὰ περιλάβουν αὐταὶ και τοὺς νέους τομεῖς δράσεως αὐτοῦ, τοὺς μὴ προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ Ἀν. Νόμου 976/1946, «περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας κλπ.», ὡς και τῆς δημιουργίας τῆς νομικῆς δυνατότητος καταρτισμοῦ πλήρους Ὁργανισμοῦ διοικήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, μὴ ὑπάρχοντος μέχρι σήμερον, δι' οὗ νὰ ρυθμισθῶσι πάντα τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς ζητήματα. Ἡ ρύθμισις τῆς νομικῆς ταύτης ἐκ-

κρεμότητος, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐπανειλημμένως ἀψηχόλησε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατά τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐβράδυνε δυστυχῶς, ὡς μὴ ὄφειλε, διότι ἀσυνήθης δυσχέρεια προωθήσεως ἐκκλησιαστικῶν νόμων ἐπεκράτησε κατά τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἀπόδειξιν τούτου ἀποτελεῖ τὸ γεγονός, ὅτι σχέδιον Νόμου, ρυθμίζον θέματα τινὰ τοῦ ἡμετέρου Ὁργανισμοῦ, ὑποβλήθην εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκευμάτων και Ἐθνικῆς Παιδείας ἀπὸ τοῦ Ἀγούστου τοῦ ἔτους 1958, ἐκκρεμεί εἰσέτι παρ' αὐτοῦ. Τὸ ἡμέτερον Κεντρ. Συμβούλιον, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ τῆς 3ης Νοεμβρίου 1961, ἐπανήλθεν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος και προέβη εἰς τὸν καταρτισμὸν Ἐπιτροπῆς ἐκ μελῶν αὐτοῦ, ἐξ ἐκπροσώπου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας και Ὁρησκευμάτων και ἐκ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, εἰς ἣν ἀνέθεσε τὴν μελέτην και προώθησιν αὐτοῦ. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη κατήρτισεν ἤδη και ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς ἐγκρισιν και περαιτέρω προώθησιν σχέδιον διατάξεως, δι' ἧς παρέχεται ἡ νομικὴ δυνατότης, ἵνα, διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Παιδείας και Ὁρησκευμάτων και Οἰκονομικῶν, κυρωθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 300 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

πνευματικὴν οἰκοδομήν τῶν μελῶν αὐτῆς—ὡς και τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ ἀμέσου ἢ εὐρύτερου περιβάλλοντός του, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος—τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν του, και γίνεται οὕτω ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς προόδου και τῆς εὐημερίας τῆς οἰκογενείας του· ὡς μέλος ἐνὸς κόμματος ἢ ὡς ὑπεύθυνος τῆς διοικήσεως αὐτοῦ πάντοτε θὰ προσπαθῇ νὰ μὴ θυσιάζῃ τὰ εὐρύτερα συμφέροντα¹³ τῆς πατρίδος του εἰς τὰ κομματικὰ ἢ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα. Ὡς ὑπερασπιστὴς δὲ τέλος τῆς πίστεως και τῆς πατρίδος του γνωρίζει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθήκον του μέχρι κεραίας, και ἐν ἀνάγκῃ νὰ θυσιάζῃ ἀκόμη και τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν αὐτῶν, κατά τὸ παράδειγμα τῶν πρώτων χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ὑφίσταντο τὸ μαρτύριον, μὴ θέλοντες ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν εἰς τὸν εἰπόντα «ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, και ὁ ἀπωλέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ εὐρήσει αὐτήν» (Ματθ. 10,39).

Δι' ὅλους λοιπὸν τοὺς ἀνωτέρω λόγους, ἔπου ἐν τῇ κοινωνικῇ συμβιώσει ἐπιτυγχάνεται ἀρμονικὸς συνδυασμὸς μεταξὺ ἀγάπης και δικαίου, ἡ ζωὴ

bliche Weisung» 1948. Die menschliche Rechtsordnung («Die Autorität der Bibelheute». 1951, σ. 317-336).

στ') Karl Barth «Die Ordnung der Gemeinde» 1955, s. 15. ff.

13. Χρ. Ἀνδρουτσόπου «Σύστημα Ἠθικῆς», Σελ. 130-133.

ὀλόκληρος λαμβάνῃ νόημα και σκοπὸν, τὸ ἄτομον ζῆ «sub specie aeternitatis», τὸ πρὸς τὸν πλησίον του δίκαιον και ἡ πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένη ἀγάπη εἶναι ἀκριβῶς ὡς τὸ δίκαιον και ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του, ὁ ὅποιος ἔχει πάντοτε ὡς ἰσχυρότερον κέντρον τῆς ζωῆς του τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε πνευματικῶς οἰκοδομεῖται και ἐποικοδομεῖ τοὺς συναθρώπους του¹⁴.

Εἰς τὴν ζωὴν του εἶναι πάντοτε αἰσιόδοξος, δραστήριος και ἐνεργητικός και δι' αὐτὸ ὁ χρόνος δι' αὐτὸν δὲν εἶναι κάτι τὸ κενόν, τὸ ὅποιον διαρκῶς και περισσότερο τὸν φοβίζει ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει πῶς νὰ τὸν περάσῃ, ἀλλὰ πλήρης λόγῳ τῆς ἐκ καθήκοντος ποικίλης ἀπασχολήσεώς του, και δι' αὐτὸ πάντοτε τὸν ἐπιζητεῖ και πάντοτε τὸν χαίρεται, ὡς τὸ καταλληλότερον μέσον πληρώσεως τῶν πρὸς τοὺς συναθρώπους του ὑποχρεώσεων, — τοὺς ὁποίους, ὅταν ἐξυπηρετῇ, χαίρεται περισσότερο παρά ὅταν τὸν ἐξυπηρετοῦν—ὡς και τὸν μοναδικὸν τρόπον πληρώσεως τῆς δημιουργικῆς του προσωπικῆς δραστηριότητος.

(Τέλος)

ΧΡ. ΠΑΠΠΑΣ

14. Πρὸς Ρωμ. ἐπιστ. Ἀποστόλου Παύλου, Κεφ. 15,2 (οἰκοδομεῖν=aufbauen) ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Διακονίας συντασσόμενος και υπό της 'Ιερᾶς Συνόδου ἐγκριθησόμενος Κανονισμός ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας και προσωπικοῦ τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ. Πάντως ἰδιαίτερα ὄλως μέριμνα δέον νὰ καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου, ὥστε, διὰ πάντας τοὺς μέλλοντας, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ συνταχθησομένου Κανονισμοῦ, νὰ ἐνταχθῶσιν ὀριστικῶς ἢ νὰ διορισθῶσιν μονίμως εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ πνευματικοὺς ἐργάτας και ὑπαλλήλους, νὰ ὀφίστανται αἱ ἐν ταῖς προηγουμέναις 'Εκθέσεσιν ἐπισημανθεῖσαι προϋποθέσεις, ἵνα μὴ αἱ τυχὸν ἀδυναμίας των δημιουργοῦν ἐμπόδια εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ. 'Ελπίζομεν ὅτι ἡ νομικὴ τακτοποίησις τῶν ἀνωτέρω θεμάτων δὲν θὰ βραδύνη, ἵνα καταστῆ δυνατὴ ἡ ρύθμισις ἐκκρεμότητος, ὀφισταμένης μὲν ἐκ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς λειτουργίας τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ, ὀξυνθείσης ὁμως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, λόγω τῆς διευρύνσεως τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἣτις και τὸ ἔργον του παραβλάπτει και πικρίαν δημιουργεῖ εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ φιλοτίμως ἐργαζομένους.

9. Εἰς τὰς 'Εκθέσεις πεπραγμένων τῶν προηγουμένων ἐτῶν ἐκτενῆς ἐγένετο λόγος, περὶ τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐν Τήνῳ κτιρίου τοῦ **Προτύπου 'Ανωτέρου 'Εκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου**, ὅπερ, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3775/12.4.1957 Νομ. Δ/τος, θὰ λειτουργῆ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας.

Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1960 πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μελέται και τὰ σχέδια ἀνεγέρσεως εἶχον καταρτισθῆ και ἐγκριθῆ παρὰ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας 'Αρχαιοτήτων και 'Αναστοιλάσεως τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ δημοπράτησις τοῦ ἔργου ἐπεβραδύνθη, καθ' ὅσον τὸ 'Ιερόν 'Ιδρυμα Τήνου ἦτο βεβαρωμένον δι' ἑτέρων οικονομικῶν ὑποχρεώσεων και δὲν ἐκέκτητο τὴν εὐχέρειαν χρηματοδοτήσεως αὐτοῦ, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω Νομ. Δ/τος. 'Ἡδὴ ἡ 'Επιτροπὴ τοῦ 'Ιεροῦ 'Ιδρυματος ἀνεκοίνωσεν εἰς τε τὸ ἐποπτεῖον 'Υπουργεῖον 'Εθνικῆς Παιδείας και 'Ορησκευμάτων και τὸ ἡμέτερον Κεντρικὸν Συμβούλιον, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4267/15.11.61 και 4884/20.12.61 ἐγγράφων τῆς, ὅτι τὸ 'Ιδρυμα εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀναλάβῃ τὰς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐν λόγω Φροντιστηρίου ὑποχρεώσεις του και ὅτι τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ποσὸν ἔχει κατατεθῆ εἰς τὴν 'Εθνικὴν Τράπεζαν, διὸ και παρακαλεῖ ὅπως διενεργηθῆ, τὸ ταχύτερον, ὁ σχετικὸς διαγωνισμὸς δημοπρατήσεως τοῦ ἔργου. Οὕτως ὡς βέβαιον δύναται νὰ θεωρηθῆ, ὅτι ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἐβδομάδων θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἐναρξίς ἀνεγέρσεως τοῦ ἐν λόγω Φροντιστηρίου.

10. Τὸ ὄλον ζήτημα τῶν πρὸς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν δωρεῶν τοῦ «'Ιεροῦ Τάγματος και Κοινωνίας τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονος» λεπτομερῶς περιγράφεται εἰς τὰς ἡμετέρας 'Εκθέσεις τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἐν αἷς και ἀναφέρονται αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος

τούτου ἀπόψεις και ἀποφάσεις τοῦ ἡμετέρου Κεντρικοῦ Συμβουλίου. 'Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἣτις ἐπανειλημμένως ἀπασχόλησε τὸ Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, λόγω τῶν μεγάλων οικονομικῶν ἐπιβαρύνσεων, τὰς ὁποίας ἐδημιούργει εἰς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν, ἐτερματίσθη ὀριστικῶς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Διὰ τοῦ ἀπὸ 10 'Ιουλίου 1961 ὑπ' ἀριθ. 29390 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου 'Αθηνῶν κ. Χαρίλ. Βλαβιανοῦ ἐπεστράφη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ εἰς τοὺς ἀνωτέρω δωρητὰς πᾶσα ἡ δωρεὰ αὕτη, ἣτις ἐπεβάρυνε τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀποδοχῆς τῆς, κατὰ μῆνα Μάϊου 1951, και μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐπιστροφῆς, διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν δύο ἑκατομμυρίων ἑκατὸν ὀκτὼ χιλιάδων ἑπτακοσίων ἑβδομήκοντα μᾶς Δραχμῶν (2.108.771).

11. 'Εν ἐκκρεμότητι παραμένει, δυστυχῶς, εἰσέτι τὸ ἕτερον θέμα τῶν πρὸς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν δωρεῶν τοῦ **'Ιδρυματος Κοινωνικῆς Προνοίας «'Ἡ 'Αγία Βαρβάρα Πατησίων»**, ὅπερ λεπτομερῶς περιγράφεται εἰς ἀμφοτέρας τὰς προγενεστέρας 'Εκθέσεις. Οὐδὲ ὁ 'Ιερὸς Ναὸς τῆς 'Αγίας Βαρβάρας καταρθώθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν, οὐδὲ και διελύθη ἡ ἀπειλὴ μεγάλης οικονομικῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ, ἐκ τῶν ἀποζημιώσεων παλαιῶν ιδιοκτητῶν τῆς δωρηθείσης ἐκτάσεως, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἐκκρεμεῖ εἰσέτι ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων. Νέον γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ἐνδεχομένως νὰ διευκολύνῃ τὸ ἡμέτερον Συμβούλιον, ἐν τῇ προσπάθειά του πρὸς ἐξέυρεσιν λύσεως τοῦ ἐν λόγω θέματος, εἶναι ἡ ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία, ἐκ μέρους τῶν νῦν Διοικούντων τὸ 'Ιδρυμα τῆς 'Αγίας Βαρβάρας, ὡς και τῶν μελῶν του, ἡ διατυπωμένη ἐν τῷ ὑποβληθέντι ἡμῖν ἀποσπάσματι πρακτικῶν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1961, ὅπως, τροποποιουμένης τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως μεταβιβάσεως πρὸς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ 'Ιδρυματος τούτου, ἣτις ἀπῆτει τὴν παρουσίαν πέντε μελῶν αὐτοῦ εἰς τὸ ἡμέτερον Κεντρικὸν Συμβούλιον, διὰ τὴν λήψιν οἰασδήποτε ἀποφάσεως σχεσιν ἐχούσης πρὸς τὴν διοίκησιν και χρησιμοποίησιν τῶν δωρομένων, ὀρισθῆ ὅτι ἡ διοίκησις αὐτῶν περιέρχεται κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν 'Αποστολικὴν Διακονίαν. 'Ο ἐπιβάλλων τὴν συνδιοίκησιν τῶν δωρηθέντων και δὴ τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς Μηχανικῶν «'Ἡ 'Εργάνη 'Αθηνᾶ» ὄρος τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως, ἐδημιούργει πάντοτε μεγάλας δυσχερείας εἰς τὰ τῆς ρυθμίσεως τῆς διευθύνσεως και καθόλου λειτουργίας τῆς ἐν λόγω Σχολῆς.

12. **Αἱ Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ** τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, αἱ καταρτιζόμεναι ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς Ραδιοθαλάμῳ, ἐξηκολούθησαν μεταδιδόμεναι ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων, κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἐκάστου Σαββάτου, καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν και τοῦ λήξαντος ἔτους. 'Απὸ

τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1961, ἡ αὐτὴ ἐκπομπὴ ἤρχισε νὰ μεταδίδεται, κατὰ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὥρας ἐκάστου Σαββάτου, καὶ ἐκ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῶν πόλεων Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Καβάλας, Κοζάνης, Λαρίσης, Σερρών, Τριπόλεως καὶ Φλωρίνης. Οὕτως ἡ ἐν λόγῳ ἐκπομπὴ δύναται νὰ παρακολουθῆται νῦν ἐκ πᾶσῶν τῶν περιοχῶν τῆς Χώρας.

Μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφωνίας δὲν ἐπετεύχθη, δυστυχῶς, εἰσέτι συνεργασία. Ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως αὐτοῦ ἐγένετο μόνον δεκτὸν παλαιότερον αἴτημα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ καθιερώθη, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουνίου 1961, ἡ ἔναρξις τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ προγράμματος διὰ συντόμου προσευχῆς.

Καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος συνεχίσθη ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ραδιοθαλάμῳ ἠχογράφησις εἰς ταινίας εἰδικῶν προγραμμάτων διαρκείας 15-30 λεπτῶν τῆς ὥρας, περιεχόντων ραδιοφωνικὰς σκηναὶς καὶ ἐπικαίρους ὁμιλίαις ἐθνικοθρησκευτικοῦ περιεχομένου, αἵτινα καὶ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν ἔργου καὶ δὴ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἀνεφέρθη, ἄχρι τοῦδε ἔχουσι κυκλοφορήσει τριάκοντα τέσσαρα (34) τοιαῦτα ἠχογραφημένα προγράμματα, ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν αὐξάνεται συνεχῶς.

Τὸ ζήτημα τῆς ἐν καιρῷ ἀποκτίσεως ἐκκλησιαστικοῦ ραδιοπομποῦ ἀπασχολεῖ πάντοτε τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν. Πλείστα σχετικὰ στοιχεῖα ἔχουσιν ἤδη συγκεντρωθῆ παρατῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, ὥστε, εὐθὺς ὡς θὰ ἐξευρευθῆ ἡ ἀπαιτουμένη δαπάνη, νὰ δυνηθῆ νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ ἡ ἐπιδίωξις αὐτῆ.

13. Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3301/1313/13.12.60 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ ἀνετίθετο εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἡ ὁρ. ἀνωσις τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, ἡ ἡμετέρα ὑπηρεσία κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα, ὥστε, διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἐπικοινωνίας αὐτῆς μετὰ τῶν κανονικῶς ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, νὰ διακριβώσῃ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία νὰ βοηθήσῃ τὰς Ἱεραποστολικὰς προσπαθείας αὐτῶν, μορφώσῃ δὲ γνώμην περὶ τῶν ἀναγκῶν, τῶν εἰς ἃς καταβάλλονται αἱ προσπάθειαι αὐταὶ περιοχῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων ἐν αὐταῖς συνθηκῶν, ἵνα προβῆ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ προώθησιν τοῦ ὅλου ἔργου. Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὸν ἀποδοτικώτερον τρόπον καὶ πάσας τὰς παρασχεθείσας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εὐκαιρίας, ἵνα δημιουργηθῆ ἐν Οὐγκάντα εὐμενὲς διὰ πᾶσαν Ἱεραποστολικὴν προσπάθειαν κλίμα. Τοῦτο δὲ ἐπεδιώχθη διὰ τῆς στενωτέρας προσωπικῆς ἐπαφῆς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῆς Διοικήσεως τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ μετὰ ἰθυνοσῶν προσωπικοτήτων τῆς χώρας ταύτης. (Πρβλ. «Ἐκκλησιαν», τ. 38, 1961, σ. 398-9).

Ἦδη τὸ ἡμέτερον Συμβούλιον κατήρτισεν εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐκ τῶν Συνοδικῶν μελῶν αὐτοῦ, τῶν μετεχόντων εἰς αὐτὸ Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐκπροσώπου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἥτις, χρησιμοποιοῦσα καὶ πᾶσαν ὑπάρχουσαν παρ' ἡμῖν κίνησιν, ἐπιδιώκουσαν παρεμφερεῖς σκοπούς, θέλει προβῆ, ἐν στενῇ πάντοτε ἐπαφῇ μετὰ τῶν κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐν Οὐγκάντα Ὀρθοδόξων Ἱεραποστολικῶν πυρήνων, εἰς τὰς ἐνδεικνυομένας ἐνεργείας, διὰ τὴν προώθησιν τῆς ὅλης προσπάθειας.

14. Τὸ θέμα τῆς τονώσεως τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν ἀποδημούντων κατὰ χιλιάδας Ἑλλήνων, οἵτινες, μεταβαίνοντες ἵνα ἐργασθῶν εἰς ξένας χώρας, ὑποχρεοῦνται, ὡς γνωστὸν, νὰ ζῶσιν ἐντὸς ἑτεροδόξου περιβάλλοντος καὶ ἐν μέσῳ πλείστων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν κινδύνων, ἀπησχόλησε σοβαρῶς τὸν ἡμέτερον Ὄργανισμὸν καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος.

Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1961 καὶ κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Κυρίου Ἀθηναγόρου, ἤρχισαν, ὡς προανεφέρθη, ἀποστελλόμενα εἰς τοὺς Ἐφημερίους τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, εἰς ἃς διαμένουσιν Ἑλληνας ἐργάται, δέκα χιλιάδες ὀκτακόσια (10.800) φύλλα ἐβδομαδιαίως ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδιδομένου Δελτίου ὀρθοδόξου οἰκοδομῆς «Φωνὴ Κυρίου», πρὸς δωρεὰν διανομὴν αὐτῶν μετὰ τῶν ἐργατῶν. Ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου δὲ Συμβουλίου ἔχει ἐγκριθῆ ἤδη ἡ δαπάνη, διὰ τὴν ἀποστολὴν μέχρι πεντήκοντα χιλιάδων (50.000) φύλλων ἐβδομαδιαίως ἐκ τοῦ ἀνωτέρω Δελτίου, ὥστε πάντες, εἰ δυνατὸν, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληνας ἐργάται νὰ λαμβάνωσι τὸ ἐντυπον τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας. Ἄκρως δὲ συγκινητικὸν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἡμετέρα ὑπηρεσία λαμβάνει ἐκ τῶν ἐν τῇ ξένῃ διαμενόντων ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς Κυρίου».

Ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐξετύπωσεν εἰς ἴδιον τεῦχος μελέτην τοῦ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολουθοῦντος τὰ προβλήματα τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλήνων ἐργατῶν Θεοφ. Ἐπισκόπου Μελόης κ. Αἰμιλιανοῦ Τιμιάδου, μόνιμου ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν ἐν Γενεύῃ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ μετανάστης», ἵνα ἀρχίσουν κατατοπιζόμενοι δι' αὐτῆς οἱ Αἰδεσ. Ἐφημέριοι ἐπὶ τοῦ νέου αὐτοῦ ποιμαντικοῦ τομέως, ὥστε νὰ δύνανται νὰ προπαρασκευάζωσιν οὗτοι καταλλήλως τοὺς ἐκ τῶν ἐνοριῶν τῶν μέλλοντας νὰ μεταναστεύωσι καὶ ἐνημερώωσιν αὐτοὺς ἐγκαίρως περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους θὰ ἀντιμετωπίσωσιν οὗτοι ἐν τῇ ξένῃ. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ τὸ καταρτιζόμενον ἤδη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας «Ἐγκόλιον τοῦ μετανάστη», ὅπερ θὰ παρέχεται δωρεὰν εἰς τοὺς ἀποδημούντας. Διὰ τοῦ Ἐγκολπίου τούτου θὰ ἐκδηλοῦται ἡ στοργὴ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας

πρὸς τὰ ἀποδημοῦντα τέκνα της, θὰ παρέχονται εἰς αὐτὰ ἀναγκαῖαι τινὲς ὑποθήκαι καὶ θὰ ὑπομνήσκονται εἰς τοὺς ἀπομακρυνομένους ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἔθνικῆς ἐστίας τῶν Ἑλλήνων τὸ χρέος τῶν, ὅπως διατηρήσουν καὶ ἐν τῇ ξένη ἀνοθεύτους τὰς Ἑλληνορθοδόξους μας παραδόσεις.

Ἡ ἡμετέρα ὑπηρεσία μελετᾷ ἤδη ἀπὸ μακροῦ, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατειρων, τὴν δυνατότητα ἀποστολῆς διὰ τινὰς ἐβδομάδας καὶ δὴ πρὸ τῶν μεγάλων ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀριθμοῦ τινὸς Κληρικῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἰδίᾳ ἐργαζομένων πολυαριθμῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν, ἐλπίζεται δὲ ὅτι πρὸ τοῦ προσεχοῦς Πάσχα θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ, δαπάναις τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ, αὐτόθι μετάβασις τῆς πρώτης ἡμάδος ἐκ τῶν Κληρικῶν τούτων. Οἱ ἀποσταλῆσόμενοι Κληρικοὶ οὐ μόνον θὰ τονώσωσιν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς ἐν τῇ ξένη ἐργαζομένους συμπατριώτας μας καὶ θὰ ἐξυπηρετήσωσι τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας πρὸ τῶν μεγάλων αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἑορτῶν, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑποχρεοῦνται νὰ διέρχονται μακρὰν τῶν οἰκογενειῶν τῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ κατατοπισθῶσιν ἰδίως ὄμμασι καὶ διὰ τῆς προσωπικῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν ἐν τῇ ξένη Ἑλλήνων, περὶ τῶν ἀπασχολουμένων αὐτοῦς πνευματικῶν ζητημάτων καὶ θὰ ὑποδείξωσιν, ἐπιστρέφοντες, εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν τοὺς ἀποδοτικωτέρους τρόπους τῆς πνευματικῆς συμπαράστασός καὶ βοηθείας αὐτῶν.

(Εὐτυχῶς τὴν 21ην τρέχοντος μηνὸς Ἀπριλίου (Σάββατον τοῦ Λαζάρου) κατέστη πράγματι δυνατὴ ἡ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀποστολὴ διὰ δύο ἐβδομάδας εἰς Γερμανίαν τῶν Πανοσ. Ἀρχιμανδριτῶν Κυρίων Γερμανοῦ Δημητροπούλου, Παντελεήμονος Χρυσοφάκη καὶ Χρισστόμου Βέργη).

15. Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατηρτίσθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν εἰς ἴδιον τεῦχος οἱ Οἰκονομικοὶ ἀπολογισμοὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῶν ἐτῶν 1958, 1959 καὶ 1960, ἐν οἷς λεπτομερῶς ἐμφανίζεται ἡ καθ' ὅλου οἰκονομικὴ πορεία τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ καὶ τὰ οἰκονομικὰ ἐπιτεύγματα αὐτοῦ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα. Ἡδὴ ἔχει δοθῆ ἔντολή εἰς τὴν ἡμετέραν οἰκονομικὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως, τὸ δυνατὸν ταχύτερον, συγκεντρώσῃ τὰ σχετικὰ στοιχεῖα, ἵνα καταρτισθῇ καὶ δημοσιευθῇ ὁ Οἰκονομικὸς ἀπολογισμὸς καὶ τοῦ λήξαντος ἔτους 1961, ἐν ᾧ θέλει ἐμφανισθῇ λεπτομερῶς ἡ **οἰκονομικὴ ζωὴ** τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Στοιχεῖα τινὰ ἐξ αὐτῆς παρατίθενται κατωτέρω.

Τὰ ἐκ πασῶν τῶν πηγῶν ἔσοδα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὸ ἔτος 1961 ἀνήλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν δέκα ἑκατομμυρίων ὀκτακοσίων πενήκοντα τεσσάρων χιλιάδων ἑννεακοσίων δέκα τριῶν (10.854.913) δραχμῶν. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου τέσσαρα ἑκατομμύρια τετρακόσiai τριάκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἑπτακόσiai ἐξήκοντα ἑννέα (4.434.769) δραχμαὶ προέρχονται ἐκ τῶν προβλεπομένων

ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 976/1946 Α. Νόμῳ «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» εἰσφορῶν (3⁰/₀ ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν, 1⁰/₀ ἐκ τῶν ἐκτελουμένων ἐκκλησιαστικῶν ἔργων, ἐξ ἐνσήμων ἀδειῶν γάμων καὶ διαζυγίων κ.λ.π.), τὸ ἐναπομένον δὲ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἐξ ἑκατομμυρίων τετρακοσίων εἴκοσι χιλιάδων ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων (6.420.144) προέρχεται ἐξ ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων ἐκ τῆς ἰδίας δραστηριότητος τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ (ἐκδόσεων βιβλίων, Περιοδικῶν, Κατηχητικῶν εἰδῶν, εἰσπράξεων Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου κ.λ.π.).

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἐσόδων ἐκ δραχμῶν τεσσάρων ἑκατομμυρίων τετρακοσίων τριάκοντα τεσσάρων χιλιάδων ἑπτακοσίων ἐξήκοντα ἑννέα (4.434.769), ἐν ἑκατομμύριον ἑκατὸν εἴκοσι μία χιλιάδες εἴκοσιν ἐπτὰ (1.121.027) δραχμαὶ παρεχωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας ὑπ' ἀριθ. 976/1946 Α.Ν., εἰς τὰ κατὰ Ἱερὰς Μητροπόλεις Παραρτήματα αὐτῆς, ἅτινα διαχειρίζονται καὶ διαθέτουν τὸ ποσὸν τοῦτο, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῶν οικειῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Οὕτω καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὸ ἐν τρίτον περίπου ἐκ τῶν καθόλου ἐσόδων τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ προέρχεται ἐκ τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορῶν, τὰ δύο τρίτα δὲ ἐξ εἰσπράξεων ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δραστηριότητος.

Παρὰ τὴν ἱκανοποιητικὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐμφανίζουν οἱ δημοσιευθέντες Οἰκονομικοὶ ἀπολογισμοὶ τῶν ἐτῶν 1958, 1959 καὶ 1960 καὶ τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα στοιχεῖα, ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ ἐξακολουθεῖ εἰσεῖτι νὰ συναντᾷ δυσχερείας τινάς, ὀφειλομένας οὐχὶ εἰς οἰκονομικὴν ἀδυναμίαν του, ἀλλὰ εἰς τὰς ὑπερόγκους καὶ δυσαναλόγους πρὸς τὴν οἰκονομικὴν εὐρύτητα αὐτοῦ, χρονίζουσας δὲ, δυστυχῶς, ὀφειλάς πρὸς αὐτόν, περὶ ὧν ἐκτενῆς ἐγένετο λόγος εἰς τὰς Ἐκθέσεις πεπραγμένων τῶν ἐτῶν 1958-1960, καὶ αἵτινες δὲν κατέστη δυστυχῶς δυνατὸν, παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπάθειάς, ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς ἡμετέρας ὑπηρεσίας, νὰ τακτοποιηθοῦν εἰς ἱκανοποιητικὸν βαθμὸν οὐδὲ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Οὕτω, κατὰ τὴν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους 1962, αἱ ἐκ διαθέσεως ἐνσήμων, ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Κατηχητικῶν εἰδῶν, τροφείων ὑποτρόφων ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ, ὡς καὶ ἐκ συνδρομῶν Περιοδικῶν ὀφειλαὶ τῶν ὑπηρεσιῶν Ἱερῶν τινῶν Μητροπόλεων πρὸς τὸν ἡμέτερον Ὄργανισμὸν ἀνήρχοντο εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δύο ἑκατομμυρίων ἑννεακοσίων ἐξήκοντα δύο χιλιάδων (2.962.000). Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τὸ ἥμισυ περίπου, ὡς ὑπολογίζεται, προέρχεται ἐξ ὀφειλῶν λογαριασμῶν ἐν βραδείᾳ μὲν ἀλλ' ἐν κινήσει τινὶ ἢ προέρχεται ἐνδεχομένως ἐξ ἀδιαθέτων εἰδῶν, ἰδίᾳ βιβλίων ἡμετέρων ἐκδόσεων, τὸ ἕτερον ὁμῶς ἥμισυ ἀνήκει εἰς χρονίζουσας ὀφειλάς, ἡ καθυστέρησις τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ὁποίων δέον νὰ χαρακτηρισθῇ

ὡς παντελῶς ἀδικαιολόγητος. Ἐς σημειωθῆ ὅτι τὸ ἥμισυ περίπου ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χρέους ὀφείλεται ὑπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν ὀλιγοτέρων τῶν δέκα μόνον Ἱερῶν Μητροπόλεων, τῶν ὁποίων αἱ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ὄργανισμὸν ὑποχρεώσεις κυμαίνονται μεταξὺ τετρακοσίων ἕως ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν (400.000-100.000). Οἱ λογαριασμοὶ τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἀξινόμενοι διαρκῶς διὰ τῶν ἀποστολῶν ἡμετέρων ἐκδόσεων, Κατηχητικῶν εἰδῶν κ.λ.π., παραμένουσιν ἀδρανεῖς ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον.

Ἐσαυτὸς αἱ ἐκ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἰδιωτῶν, βιβλιοπωλῶν κ.λ.π. ὀφείλει πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, αἱ προερχόμεναι ἐκ τυπογραφικῶν ἐργασιῶν, ἐκδόσεων αὐτῆς, Κατηχητικῶν εἰδῶν καὶ συνδρομῶν τῶν Περιοδικῶν, εἶναι ἐπίσης λίαν ὑψηλαί, ἀνερχόμεναι κατὰ τὴν 28ην Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους 1962 εἰς τὸ ποσὸν τῶν δύο ἑκατομμυρίων ἑπτακοσίων χιλιάδων (2.700.000) δραχμῶν. Σημαντικώτατον ποσοστὸν καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀφειλῶν προέρχεται, ὡς μὴ ὄφελεν, ἐκ χρονίζουσῶν ἐκκρεμοτήτων, αἵτινες ἐνδείκνυται νὰ τακτοποιηθοῦν διὰ παντὸς τρόπου.

Παρατηρήθη καὶ εἰς προγενεστέρας Ἐκθέσεις, ὅτι ἡ ρύθμισις τῶν ἀναφερθεισῶν ἀνωτέρω χρονίζουσῶν ὀφειλῶν, δέον νὰ καταστῆ βασικὴ μέριμνα τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ, τοῦ καθ' ἡμᾶς Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ παράτασις τῶν ἐκκρεμοτήτων τούτων οὐ μόνον παρεμποδίζει τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν νὰ πραγματοποιήσῃ ληφθεῖσας ἤδη παρὰ τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου αὐτῆς ἀποφάσεις, δι' ἃς ἔχει περατωθῆ πρὸ πολλοῦ ἡ ἀναγκαῖα προεργασία, ἵνα διευρύνῃ οὕτω τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ βοηθήσῃ οἰκονομικῶς ἱεραποστολικὰς προσπάθειας τῶν διαθετόντων περιορισμένας οἰκονομικὰς δυνατότητας Παραρτημάτων τῆς εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις, ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ὑποχρεώσῃ ἀσφαλῶς αὐτὴν νὰ ἀναστειλῇ καὶ ὀρισμένας ἐκδηλώσεις τῆς, λίαν ἐπιφέλεις διὰ τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ, πολὺ φοβούμεθα, τελικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει 1958-59 παρατηρήθη, εἰς οἰκονομικὸν μαρασμὸν καὶ ἀδράνειαν.

Οὐδεμίαν δικαιολογίαν δύναται νὰ εὔρη ἀσφαλῶς τὸ παρατηρούμενον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ὄργανισμῷ φαινόμενον, καθ' ὃ μέχρι καὶ σήμερον ὀφείλονται εἰς αὐτὸν ποσά, ἅτινα οὗτος ἀπὸ τριῶν ἕως ἑπτὰ ἑτῶν ἔχει καταβάλλει ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ταμείου, εἴτε ὑπὸ μορφήν τροφείων εἰς διαφόρους ὑποτρόφους ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ, ἢ δι' ἐκτύπωνσιν διαφόρων ἀτομικῶν τυπογραφικῶν ἐργασιῶν ἢ διὰ τὴν ἔκδοσιν διατεθέντων ἤδη πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν βιβλίων καὶ ἐντύπων αὐτοῦ. Λυπηρὸν δὲ ὄντως εἶναι αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας νὰ ἀντιμετωπίζουσιν ἐνίοτε δυσχερείας, ἵνα καλύψουσιν τρεχούσας ὑποχρεώσεις αὐτῆς, οὐχὶ δὲ διότι αὕτη, ὡς ἐκ τῶν ἀπολογισμῶν αὐτῆς προκύπτει, στερεῖται οἰκονομικῆς ἐπιφανείας καὶ οἰκονομικῶν δυνατοτήτων, καὶ παρὰ τὴν διαγραφομένην ἐν ταῖς Ἐκθέσεσι πεπραγμένων τῶν τελευταίων ἑτῶν διευρύνσιν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ αὐτῆς ἔργου,

ἀλλὰ διότι Ἐκκλησιαστικαὶ τινὲς ὑπηρεσίαι καὶ ἰδιῶται τινὲς καθυστεροῦν ἐπὶ σειρὰν ἑτῶν ἀδικαιολογήτως ἀπαιτήσεις αὐτῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων δεδικαιολογημένως στηρίζει τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς ζωὴν.

Παρὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατεβλήθη καὶ ἡ δευτέρα δόσις (ἐκ δραχ. 95.217) πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐκ δραχμῶν ἑξακοσίων τεσσαράκοντα τριῶν χιλιάδων τριακοσίων ἑβδομήκοντα δύο (643.372) ἐντόκου δανείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐκχωρήσεως πρὸς αὐτὴν ἐν ἔτει 1951, ἐπὶ πιστώσει, ἐνὸς ἐπιπέδου πιστηρίου καὶ ἐτέρων χρεωδῶν τοῦ Τυπογραφείου.

Ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ Ἐκθέσει νὰ υπογραμμίσωμεν τὴν ἀνάγκην, ὅπως ληφθῶσι πάντα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, ὑπὸ τε τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ, ἵνα μὴ παρατηρήται οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη διαφυγὴ τῶν νενομοθετημένων ποσοστῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῶν Νεκροταφειακῶν Ναῶν, τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔργων κ.λ.π., τῶν ὀριζομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 § 1. τοῦ Α.Ν 976/1946 «Περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τῶν προβλεπομένων διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Νόμου 1828/1951) «Περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν ἀφορώντων τὴν Ἐκκλησίαν».

Ἄνευ τῆς διὰ τῆς εἰσπράξεως καὶ τῶν πόρων τούτων ἐνισχύσεως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀναλάβῃ αὕτη μεγαλύτερα οἰκονομικὰ βάρη, ἅτινα θὰ δημιουργηθοῦν ἀσφαλῶς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀναλήψεως τῶν προσπαθειῶν διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἱεραποστολήν καὶ τοῦ ἔργου τῆς τονώσεως τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν ἐν τῇ ξενίᾳ Ἑλλήνων μεταναστῶν καὶ ἐργατῶν.

Ἐνδείκνυται, ἐπὶ τούτοις, ὅπως ἐπιδιωχθῆ ἡ ἐπέκτασις τοῦ περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας Νόμου καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης, ἐφ' ὅσον ἐδημιουργήθη, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4149/1961 Νόμου, ἄρθρον 53, «Περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἢ πρὸς τοῦτο νομικὴ δυνατότης, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀωδεκανήσου, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ταύτας περιοχὰς τῆς Χώρας ἔχει ἐπεκταθῆ κατ' οὐσίαν ἀπὸ μακροῦ τὸ πνευματικὸν ἔργον τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ.

*

Οὕτως ἐμφανίζεται ἡ δρᾶσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὸ λήξαν ἔτος 1961. Ἐν ἐπιγνώσει ἐπεξετάθημεν εἰς τινα σημεία, ἀναφερόμενα ἰδίᾳ εἰς τὰς ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε δράσεως τοῦ Ὄργανισμοῦ τούτου ἀνακυπτούσας μελλοντικὰς ἐπιδιώξεις του, ἐνομίσαμεν ὅμως ὅτι, αἱ ἐκ τῆς ἡμετέρας πείρας πηγάζουσαι προοπτικαὶ αὐταί, θὰ ἀποβῶσιν ἐπιφέλεις εἰς τὴν μελλοντικὴν Διοίκησιν αὐτοῦ, ἥτις ἐνδείκνυται ὅπως ὀραματίζεται τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν ἐν διαρκεί ῥημιουργίᾳ ἐξελίξει.

Καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ δὲν περιλαμβάνεται

τὸ κατὰ Ἱερὰς Μητροπόλεις ἔργον τῶν Παραρτημάτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἅτινα διὰ τοῦ χορηγουμένου εἰς ταῦτα, ὡς ἀνωτέρω, ποσοῦ ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ἐξ ἐτέρων τοπικῶν πόρων, ἐπιτελοῦν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν κατὰ τόπους Σεβ. Ἱεραρχῶν, ἀξιόλογον ἱεραποστολικὸν ἔργον. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν ὅτι περὶ τοὺς εἴκοσι πέντε (25) Θεολόγοι, Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀμειβόμενοι ἐξ ὀλοκλήρου ἢ δι' ἐπιδομάτων ἐκ τῶν Τοπικῶν τούτων Παραρτημάτων, προσληφθέντες δὲ ἐγκρίσει τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου, προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των ὡς Βοηθοὶ Ἱεροκήρυκες εἰς διαφόρους Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐπικρατείας. Ὅτι ἐνδείκνυται εἶναι ἡ δημιουργία στενωτέρας συνεργασίας τῶν ἐργατῶν τούτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας μετὰ τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος, ἵνα συντονισθοῦν καὶ προγραμματισθοῦν αἱ ὑπ' αὐτῶν καταβαλλόμεναι προσπάθειαι.

Τὸ ἡμέτερον Κεντρικὸν Συμβούλιον προσεπάθησε, καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος, νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ βοηθήσῃ δι' ἐντύπου ὕλικου, βιβλίων, φυλλαδίων, Περιοδικῶν κ.λ.π. τὰ ὡς ἄνω Παραρτήματα, ἰδίᾳ ἐκεῖνα, ἅτινα διαθέτουν ὀλιγοτέρους πόρους. Ἐπὶ τούτοις πέντε (5) Ἱεροκήρυκες, ἐργαζόμενοι εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἐμισθοδοτήθησαν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, εἴκοσι (20) δὲ ἕτεροι λαϊκοὶ Θεολόγοι ἐνισχύονται ὑπ' αὐτοῦ δι' ἐπιδομάτων, ἵνα κηρύττουν τὸν Θεῖον Λόγον εἰς Ἱεροὺς τινὰς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἰς οὓς ὀφίστανται εἰδικαὶ ἀνάγκαι.

Μ α κ α ρ ι ῶ τ α τ ε,

Ἦδη ἐν τῇ Ἐκθέσει πεπραγμένων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῶν ἐτῶν 1958-1959, τῇ ὑποβληθείσῃ πρὸς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον αὐτῆς κατὰ μῆνα Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1960 καὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει διέτις ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων μου ὡς Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τούτου Ὄργανισμοῦ, ἐδηλοῦτο παρ' ἐμοῦ, «ὅτι ἡ περαιτέρω παραμονή μου ἐν τῇ Γενικῇ Διευθύνσει τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μακροχρόνιος», καθ' ὅσον, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ Ἐκθέσει ἀνεγράφετο, «ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὄργανισμοῦ τούτου καὶ ἡ προώθησις τῶν δυνατοτήτων αὐτοῦ ἀποτελοῦν πολὺμοχθον ἔργον, τὸ ὁποῖον καταπονεῖ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ εἰς βάρος ἀσφαλῶς τῆς ὑγείας του, ἀλλὰ καὶ τῆς κυρίας ἀποστολῆς του, τὸν ἐκάστοτε Πανεπιστημιακὸν Γενικὸν Διευθυντὴν αὐτῆς, ἥδη βεβαρυμένον διὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν καθηκόντων του».

Παρὰ ταῦτα, ἡ πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀγάπη μου, ἡ ἐπιθυμία μου, ὅπως προωθηθοῦν καὶ ἐδραιωθοῦν βασικαὶ τινες νέαι ἐπιδιώξεις καὶ ἐκδηλώσεις αὐτῆς, ἐπὶ τούτοις δὲ ἡ κατὰ τὸ δεύτερον ἰδίᾳ ἡμῖς τοῦ λήξαντος ἔτους ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκό-

που καὶ Προέδρου τοῦ ἡμετέρου Συμβουλίου Κυροῦ Θεοκλήτου, μὲ ἐκράτησαν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ μέχρι σήμερον.

Ἦδη, ἐπὶ τῇ λήξει καὶ τῆς δευτέρας ἐν τῇ Γενικῇ Διευθύνσει τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ διετούς θητείας μου, παρακαλῶ ὅπως μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ ἀνακοινῶσω εὐλαβῶς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ δι' Αὐτῆς πρὸς τε τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸ ἡμέτερον Κεντρικὸν Συμβούλιον, ὅτι ὀριστικὴ ἀπόφασίς μου τυγχάνει ὅπως, τὸ δυνατόν ταχύτερον, ἀποχωρήσω ἐκ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἵνα δυνηθῶ νὰ ἀφοσιωθῶ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν ἔργον μου.

Ὅθεν, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς, ὅπως εὐαρεστούμενοι μὴ παρατείνῃτε περαιτέρω τὴν ἐν τῇ Γεν. Διευθύνσει τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας θητείαν μου, μεριμνήσητε δέ, ἵνα ἐξευρεθῇ ὁ μέλλων νὰ ἐπωμισθῇ τὰς εὐθύνas τῆς Διευθύνσεως αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ δοκιμασθῇ αὕτη ὑπὸ διοικητικῆς τινὸς ἀβεβαιότητος, ἀλλὰ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ ἀπροσκόπτως τὸ ἔργον τῆς. Ὁ ὑπογράφων δὲ τὰς γραμμὰς ταύτας, καὶ μακρὰν τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εὐρισκόμενος, οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ ἐνδιαφέρηται ζωηρῶς διὰ τὸ ἔργον αὐτῆς καί, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τῆς κτηθείσης πείρας του, νὰ βοηθῇ ὅσον δύναται, διὰ τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ.

Δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς ἡ ἁρμοδιότης ἵνα κρίνωμεν, ἐὰν τὸ ἔργον τοῦ ἐπιτελικοῦ τούτου Ὄργανισμοῦ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὑπῆρξε, κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν, καθ' ἣν εἶχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἔχωμεν ἐπωμισθῇ ἠδὲξημένας ἐν τῇ Διευθύνσει αὐτοῦ εὐθύνas, καρποφόρον. Δυνάμεθα πάντως νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι δὲν ἐφείσθημεν κόπων καὶ θυσιῶν, ὅπως ἐπικρατήσῃ ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτοῦ ὁ τόσον ἀναγκαῖος, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, δημιουργικὸς πνευματικὸς παλμός, καταστῆ δὲ οὗτος, τῇ συνεργασίᾳ πάντων τῶν δυναμένων νὰ βοηθήσωσι τὰς ἐκάστοτε ἐπιδιώξεις του, πνευματικὸν κέντρον εὐρυτέρας Ὁρθοδόξου καὶ ἐθνικῆς ἀκτινοβολίας, δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ θετικῶς βασικὸς τομεὶς τοῦ ἔργου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ καὶ γενικώτερον τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν προαγωγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ μας, καὶ ὅτι, ἐπὶ τούτοις, μοναδικὸν καὶ πάντοτε ἀνεπηρέαστον κίνητρον πάσης σκέψεως καὶ πάσης ἐνεργείας ἡμῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τετραετοῦς ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ θητείας μας, ὑπῆρξεν ἡ ἐπιδιώξις τῆς δόξης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς δὲν ἐπεκράτησε παρ' ἡμῶν πάντοτε, κατὰ τὴν διαρρέουσαν τετραετίαν, τὸ εὖνοον τὰς διαφόρους ἱεραποστολικὰς ἐξορμήσεις ἐκκλησιαστικὸν κλίμα, ἔνεκα δὲ τοῦ λόγου τούτου καὶ οὐσιώδεις τινὲς ἐπιδιώξεις τοῦ ἡμετέρου Ὄργανισμοῦ δὲν ἀπέδωσαν, παρὰ τὰς καταβληθείσας ἐκάστοτε ἐντόνους προσπάθειας, πάντα τὰ ἀναμενόμενα ἐξ αὐτῶν ἀποτελέσματα, τινὲς δὲ (ὡς π.χ. ἡ ἔκδο-

σις 'Εκκλησιαστικῆς 'Εφημερίδος, ἢ συγκρότησις 'Ιεραποστολικῆς 'Αδελφότητος κλπ) καὶ δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Ἐὰν δὲ ἡ τεταραγμένη ἐκκλησιαστικὴ ἀτμόσφαιρα ἐπηρεάζῃ ἀσφαλῶς δυσμενῶς πάσας τὰς πτυχὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς καὶ τὴν δρᾶσιν καὶ τῶν λοιπῶν 'Εκκλησιαστικῶν 'Οργανισμῶν, διὰ τὸ πολὺπλευρον ἔργον τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, ὡς καὶ διὰ πᾶσαν ἱεραποστολικὴν προσπάθειαν, παρεμβάλλει αὕτη τεράστια καὶ πολλακίς ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια. Τούτου δοθέντος, πάντες ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὴν ἐν τῇ συγκρότησιν κοινωνίᾳ μεγίστην ἀποστολὴν τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας μας, ἐπιτακτικὸν ἔχομεν τὸ χρέος οὐ μόνον νὰ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργαζόμεθα δι' ὅλων μας τῶν δυνάμεων, ὅπως ἡ ἀκτινοβολία καὶ ἡ ἐπιρροή Αὐτῆς διατηρῶνται ἀμείωτοι ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, ἵνα διευκολύνουν καὶ ὑποβοηθοῦν τὰς προσπάθειάς καὶ ἐκδηλώσεις πασῶν τῶν πνευματικῶν Αὐτῆς δυνάμεων.

'Επὶ τῇ ἀποχωρήσει μου ἐκ τῆς Διευθύνσεως τῆς 'Εκκλησιαστικῆς ταύτης ἐπάλξεως ἐνδόμυχον αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως στρέψω ἐν πρώτοις εὐγνώμονα τὴν σκέψιν πρὸς τὸν ἐκδημήσαντα πρὸς Κύριον αἰδίμην 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος Κυρὸν Θεόκλητον, ὅστις δι' ἰδιαίτερας πράγματι συγκινητικῆς στοργῆς περιέβαλλε, μέχρι καὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του, τὸ ἔργον τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καὶ οὐδεμίαν παρέλειπε εὐκαιρίαν, ἵνα ἐνθαρρύνῃ καὶ ἐνισχύῃ τὰς ἐκάστοτε ἐπιδιώξεις τῆς.

'Απὸ καρδίας ὡσαύτως εὐχαριστῶ καὶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὡς καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν διατελέσαντα μέλη τοῦ ἡμετέρου Κεντρικοῦ Συμβουλίου, διὰ τὴν ὀλόψυχον βοήθειαν αὐτῶν εἰς πάσας τὰς προσπάθειάς μου καὶ τὴν πρὸς τὸ πρόσωπόν μου ἐμπιστοσύνην των, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ ἐβασίσθη πᾶν ὅ,τι ἐπεχειρήθη καὶ ἐπετεύχθη ἐν τῷ 'Οργανισμῷ τούτῳ κατὰ τὸ, περὶ οὗ ὁ λόγος, χρονικὸν διάστημα.

Εὐχαριστίαι ὀφείλονται, ἐπὶ τούτοις, καὶ πρὸς τοὺς κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν διατελέσαντας Σεβ. Συνοδικοὺς Συνέδρους, ὡς καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς ἡμετέρας 'Εκκλησίας, διότι πάντες, ἄνευ ἐξαιρέσεως, μετὰ ἐνδιαφέροντος καὶ στοργῆς παρηκολούθησαν τὰς ἐπιδιώξεις τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἐνεθάρρυναν καὶ ὑπεβοήθησαν τὸ ἔργον αὐτῆς.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης θερμῶς καὶ τοὺς ἐν τῇ 'Αποστολικῇ Διακονίᾳ συνεργάτας μου, τοὺς Διευθυντάς, Προϊσταμένους καὶ ὑπαλλήλους τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ ὑφ' οἰανδήποτε ιδιότητα ἐργαζομένους, διότι ἅπαντες ἀνεξαιρέτως μετὰ ζήλου ἐπετέλεσαν τὸ καθήκον των καὶ διὰ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των οὐσιωδῶς συνέβαλον διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ ἡμετέρου 'Οργανισμοῦ.

Θερμότεραι εὐχαριστίαι ἐκφράζονται, ἐπὶ τούτοις, καὶ αὐθις καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς συνεργάτας τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, Κληρικοὺς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Χαλκεύονται δεσμοὶ ἀγάπης.

'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Χρυσόστομος, παρὰ τὸν φόρτον τῆς ἐργασίας καὶ τὰ πολυμερῆ καὶ ἀπορροφητικὰ τῶν ὥρων του καθήκοντα, δὲν παραλείπει νὰ ἐπισκέπτεται καὶ νὰ ἐπιθεωρῇ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς Πρωτευούσης.

Διὰ τῶν ἐπιθεωρήσεων τούτων ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας ἀπ' ἐνὸς ἐρχεται εἰς ἀμεσώτερον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ νέου ποιμνίου του, καὶ ἀπ' ἑτέρου γνωρίζει τοὺς ἐδλαβεστάτους ἐφημερίους, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ προβλήματα, τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζει ἐκάστη ἐνορία.

Πρὸς τούτοις τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἱερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, λαμβάνει γνώσιν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος εἶναι ὁ στοργικὸς Ποιμὴν, ὅστις σπεύδει προθύμως εἰς τὸ νὰ ἔλθῃ εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Δὲν ὑπάσχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χαλκεύονται στεροὶ δεσμοὶ ἀγάπης μετὰ τῆς 'Εκκλησίας καὶ τοῦ Λαοῦ, ὅστις αἰσθάνεται νὰ πνήθῃ γύρω του ἐνα πνευματικὸν ἔαρ, ζωογονοῦν, ὅ,τι ὠχρὸν καὶ ὅ,τι ἄπνον. Διότι ὁ γνησίως θεοσεβόμενος λαὸς μας βαθέως πάντοτε συγκινεῖται, ὅταν συναντᾷ κάποιαν κορυφὴν τῆς ἀγίας μας 'Εκκλησίας ἀσθητῶς ἀποστολικήν, καὶ ἐστολισμένην μετὰ τὴν πολίαν συνέσιν, τὴν καλοκάγαθον ψυχὴν καὶ τὸ ὑψηλὸν χριστιανικὸν φρόνημα, τὰ ὅποια περικοσμοῦν τὸν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον.

Δεῖγμα οὐκοῦ ἐνδιαφέροντος.

'Η πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργείου 'Εθνικῆς Παιδείας καὶ Θεοσεκυσμάτων, ἐπὶ διοργανώσῃ τὰς καθ'

τε καὶ λαϊκοὺς, οἵτινες μετὰ συγκινητικῆς προθυμίας ἐδέχοντο πάντοτε τὴν κλήσιν αὐτῆς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως, ὅπως δὲ ἀνιδιοτελῶς, ἐβοήθουν τὰς προσπάθειάς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου πνευματικοῦ 'Οργανισμοῦ καὶ πολλαπλῶς ἐδείκνυν τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ, ὡς καὶ πρὸς πάντας ἐκεῖνους, οἵτινες, γραπτῶς ἢ προφορικῶς, ιδιωτικῶς ἢ δημοσίᾳ ἐν τῷ 'Εκκλησιαστικῷ καὶ Ἡμερησίῳ Τύπῳ, ἐνεθάρρυναν τὰς ἐπιδιώξεις μας καὶ εὐηρεστήθησαν νὰ κρίνουν εὐμενῶς τὸ ἐν τῇ 'Αποστολικῇ Διακονίᾳ ἔργον ἡμῶν.

Εὐχόμενος, ἐν τέλει, ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἵνα δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν, ἣν ἀνέθεσεν Αὐτῇ ἡ 'Εκκλησία, εὐλογῇ δὲ πάντοτε τὸ ἔργον τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, διατελῶ

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩΑΝΝ. ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν

'Εν 'Αθήναις, τῇ 7ῃ Μαρτίου 1962

ἐκάστην ἐβδομάδα ἐν τῷ κτηρίῳ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας γινομένης μετ' ἐπιτυχίας κινηματογραφικῆς προβολῆς διδασκτικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ταινιῶν διὰ τοὺς Αἰδεσιμωτάτους 'Εφημερίους τῶν 'Αθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν περιχώρων, εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου. Ἀπὸ αὐτῆς, μεταξὺ ἄλλων, δεικνύει, ἀκριβῶς, διότι ὑπῆρξε ἐντελῶς ἀσθόρμητος ἡ ἐνέργεια, ὅτι ἡ στοργὴ πρὸς τὴν 'Εκκλησίαν καὶ τοὺς λειτουργοὺς Αὐτῆς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μία ὅλως φυσικὴ κατάσταση εἰς τὸ συνειδησιακὸν ὑπόστρωμα τῆς Πολιτείας· παρὰ τὰς ἐπιφανειακὰς σκιὰς, αἰτνες ἀναφαίνονται σποραδικῶς καὶ δίδουν ἐρείσματα εἰς τὰς ἀπαισιοδόξους κρίσεις καὶ εἰκασίας. 'Εδῶ εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὅπως τονίζομεν καὶ ἀλλαχοῦ, 'Ἔθνος καὶ 'Εκκλησία εἶναι ταυτόσημοι ἔθνοιοι καὶ οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες εἶναι ἀδύνατον νὰ νοήσουν ἑαυτοὺς ὡς μονάδας ὑπὸ οἰανδήποτε ἄποψιν ἐστερημένης τῆς ιδιότητος τοῦ τέκνου τῆς 'Εκκλησίας.

Ἄξι ἀπαισιοδοξίαν.

Ἦτο ἐπιβεβλημένη ἐκδήλωσις τοῦ ἀνωτάτου πνευματικῶν ἰδρύματος τῆς χώρας ἡ ἀπονομὴ ἐπ' αὐτῶν ἀνδρείας καὶ αὐτοθυσίας εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ φύλακος τῶν Σ.Ε.Κ., ὅστις ἐθυσίασε τὴν ζωὴν του διὰ τὴν σῶσιν ἀπὸ τὸν ἄλλως βέβαιον διαμελισμὸν ὑπὸ ἐρχομένης ἀμαξοστοιχίας τὸ θηγάτριον συναδέλφου του. Τοιαῦτα γεγονότα, μεταξὺ τῶν πολλῶν συμπτωμάτων ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως, τὰ ὅποια ἔχουν αἱ σύγχρονοι κοινωνοὶ, ὑπενθυμίζουσιν, ὅτι ὑπάρχουσιν πάντοτε ἄνθρωποι ὅχι ἀπλῶς ἠθικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἔχοντες ὑψηλότερας ψυχικὰς ιδιότητες, τὰς ὁποίας φρενέει καὶ καλλιεργῆ ὁ χριστιανισμός. Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ «κατάλειμμα» στηρίζεται ἀσφαλῶς ἡ Θεία Ἀγάπη καὶ Πρόνοια, διὰ τὴν ὁδηγήσῃ τὸν λαὸν μας εἰς ἡμέρας πλέον ἐσλογημένας ἀπὸ τὰς σημερινὰς. Ἡ ἀπαισιοδοξία δὲν εἶναι ἴδιον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ ὅποια βλέπει μὲν ὀρθῶς καὶ τρανῶς τὰ ἔλλαττα ἐκάστης γενεᾶς, ἀλλὰ εἶναι πάντοτε βεβαία, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν χάνει ὀριστικῶς καμμίαν μάχην ἐναντι τοῦ Ἀντιδίκου.

Ἀνάγκη συστηματικῆς προσπάθειας.

Ἀτελεῦττοι εἶναι αἱ «οὐραὶ» τῶν ζητούντων μετανάστευσιν ἐλλήνων ἐργατῶν, αἰτνες σχηματίζονται ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἐκδιδοσῶν διαβατήρια νομαρχιῶν. Οἱ ταξιδεύοντες δὲ εἰς τὴν Ἑδρῶπην διαπιστώνουσιν μετ' ὀδύνης, ὅτι τὰ ὄχημα τῶν σιδηροδρομῶν εἶναι πλήρη ἐκπατριζομένων ἐλλήνων ἐργατῶν, οἵτινες ἀναζητοῦν καλοτέρα τύχην εἰς τὴν Ἀυτικὴν Ἑδρῶπην.

Ὅπως ἡ Πατρίς μας ὀλίγον κατ' ὀλίγον στερεῖται πολυτίμων δυνάμεων, αἰτνες ἀποτελοῦν τὸ στήριγμά της. Εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀναχωρούντων ἐλλήνων ἐργατῶν θὰ ἀπολεσθῶν ὀριστικῶς διὰ τὴν ἐλληνικὴν πατρίδα. Εἶναι ἀμφίβολον ἂν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς αὐτήν. Ἐκτὸς τούτου οὗτοι ἀντιμετωπίζουσιν τὸν μέγαν κίνδυνον τοῦ ἀφελληνισμοῦ καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἐλληνο-

θοδόξων βιωμάτων των ἐν ταῖς ἐτεροδόξοις ξένοις χώραις, ἐν ταῖς ὁποῖαις ἐλλοχεοῦν πλεῖστοι πειρασμοὶ καὶ πνευματικοὶ κίνδυνοι.

Ὅθεν πάντες οἱ ἀρμόδιοι ἔχουσιν ἱερὰν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἀναλάβουν συστηματικὴν προσπάθειαν καὶ σταυροφορίαν, ἵνα ἀφ' ἐνὸς περιορισθῇ τὸ κακὸν τῆς μεταναστεύσεως καὶ τῆς φοβερᾶς ἀφαιμάξεως, τὴν ὁποῖαν ὑφίσταται ἡ ἐλληνικὴ πατρίς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁργανωθῇ τὸ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, διὰ τὴν γίνεσθαι συνεχῆς ἀναζωπύρωσις τῶν ἐλληνορθόδοξων βιωμάτων τῶν ἐξ ἀδηρίτου ἀνάγκης ἐκπατριζομένων Ἑλλήνων.

Τιμητικὸς τόμος ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ Ἁγ. Ὁρους.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν γινομένων ἐτοιμασιῶν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγ. Ὁρους, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀπεφάσισε τὴν ἐκδοσιν τιμητικοῦ τόμου, ἀφιερωμένου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Τὸ γεγονός τοῦτο πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως· διότι ὁ περὶ οὗ λόγος ἑορτασμὸς δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς ἑορτάς τινας καὶ πανηγύρεις, τὰς ὁποίας θὰ παρακολοθησοῦν ὀλίγοι σχετικῶς προσκεκλημένοι· ἀλλὰ πρέπει νὰ κινητοποιήσῃ ὅλοκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἵνα οὗτος γνωρίσῃ τοὺς πνευματικὸς θησαυροὺς, τοὺς ὁποῖους περιφρουρεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποῖαν κέκτηται τοῦτο διὰ τε τὴν καθ' ὅλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰδικώτερον. Ὡστε ἡ ἐμφάνισις, πρὸς τοῖς ἄλλοις, δημοσιευμάτων, σχετικῶν πρὸς τὸ νόημα, τὴν πνευματικὴν παράδοσιν, τοὺς πνευματικὸς θησαυροὺς, τὴν ἀποστολήν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἁγ. Ὁρους, εἶναι τι ὅλως ἀπαραίτητον.

Δι' αὐτὸ ἡ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ γειτονεύοντος πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου ἐκδοσὶς τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος τιμητικοῦ τόμου θὰ εἶναι σχετικῶς σημαντικὴ συμβολὴ καὶ θὰ συντελέσῃ, ὡς ἐλπίζομεν, τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ ἑορτασμοῦ. Ὅθεν οἱ ἀρμόδιοι, οἵτινες θὰ ἀσχοληθοῦν περὶ τὴν ὁργάνωσιν τῶν διαφόρων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, δεόν νομίζομεν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, νὰ προγραμματίσουν καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἵνα ὁ ὑπ' αὐτῆς ἐκδοθησόμενος τιμητικὸς τόμος εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν ἀριώτερος, πλουσιώτερος καὶ καλλιτεχνικώτερος.

Ἐπερατώθησαν πλήρως.

Τὰ παλαιότερα καὶ προσφάτως σημειωθέντα ὑφ' ἡμῶν περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως ὁ ἐλληνικὸς ἀθλητισμὸς ἀποκτήσῃ περισσώτερον πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον ἐπεκυρώθησαν πλήρως ὑπὸ τῶν συμβάντων προσφάτως κατὰ τὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα «Παναθηναϊκοῦ»—«Ὀλυμπιακοῦ».

Ὡς ἀνεγράφη εἰς τὸν Τύπον, πλὴν χιλιᾶδες

φιλάθλων παρέστησαν μάρτυρες μιᾶς πρωτοφανοῦς ἐξαπατήσεως, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὴν ἀραίμαξιν τοῦ βαλαντίου των, καὶ αὐτὴν δὲ ἐπηροξήμενῃ διὰ τῶν μεθόδων τῆς «ἐξαφανίσεως» τῶν εἰσιτηρίων καὶ τῆς διαθέσεώς των ἐν συνεχείᾳ δι' ἀντιπροσώπων τῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ ἄλλων παραγόντων διὰ τῆς «μαύρης ἀγορᾶς».

Ὡς σημειοὶ ὀρθῶς ὁ συνεργάτης τῆς «Μακεδονίας», πρέπει νὰ αισθανώμεθα «ἀγανάκτησιν καὶ ἐντροπὴν» διὰ τὸ δῆθεν αὐτὸ σπῶρ... Παίχται ἐτραυματίσθησαν, φίλαθλοι συνεπλάκησαν, τὸ γῆπεδον ἐστρώθη μὲ φιάλας ἀναφυκτικῶν, τὸ κάθε τί ἔγινε, διὰ νὰ παρουσιασθῇ ὁ ποδοσφαιρικὸς αὐτὸς ἀγὼν — πὸν τελικῶς διεκόπη — ὡς εἶδος μάχης... Ἄν λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγεται σπῶρ, θὰ πρέπει τότε νὰ αἰσχύνεται ὁ καθείς μας διὰ τὸν πολιτισμὸν τῆς ἐποχῆς μας καὶ διὰ τὴν δῆθεν πρόβον, πὸν ἀποτελεῖ τὸ τροπάριον τῶν ὑπεραπολόγων τοῦ αἰῶνός μας. Δὲν ξεῖρω τι θὰ πράξουν οἱ ὕγιεις φίλαθλοι, πὸν ἀγαποῦν τὸ ποδόσφαιρον ὡς ἐν εἶδος ρωμαλέου ἀθλήματος. Ἄλλὰ ἂν μ' ἐρωτοῦσαν θὰ τοὺς ἔλεγα, ὅτι τὸ πρῶτον πὸν πρέπει νὰ κάμουν εἶναι νὰ ἀρχίσουν μιαν σταυροφορίαν διὰ τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ταυρομαχίας, πὸν λέγεται ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν».

Αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις.

Ὅτι εἰς τινὰς περιπτώσεις γυμναστικῶν ἐπιδείξεων διαφόρων σχολείων αἱ μαθήτρια ἐμφανίζονται σχεδὸν γυμναὶ καὶ κατὰ τρόπον ἀπάγοντα εἰς τὴν αἰδῶ καὶ τὴν σεμνότητα, ὑπὸ τῆς ὁποίας δεόν νὰ κοσμηῆται ἡ ἑλληνορθόδοξος νεολαία εἶναι τι, ὅπερ δικαίως προεκάλεσε τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Χρυσοστόμου.

Ἀναμφιβόλως ἡ χριστιανικὴ συνείδησις ἀναγνωρίζει τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸν ἀθλητισμὸν ὡς μέσα ἀσκήσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς πειθαρχίας, ἀποκτήσεως θάρρους, ἀναπτύξεως εὐγενοῦς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ἀμίλλης καὶ καλλιέργειας τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν. Ἄλλὰ παραλλήλως δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι καὶ τὸ σῶμα ἐκάστης ἑλληνορθόδοξου μαθητρίας πρέπει νὰ εἶναι «μέλος Χριστοῦ», «ναὸς Θεοῦ ζῶντος» καὶ «ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ὅθεν τὸ ἰδεῶδες εἶναι, ἵνα καὶ κατὰ τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις φροντίζωμεν «παραστήσαι τὰ σώματα θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν» (Ρωμ. ιβ', 4).

Χαρακτηριστικὴ ὁμολογία.

Τὸ δημοσιευθὲν ἐσχάτως καὶ ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει πολύκροτον ἔργον τοῦ Μιλοβὰν Τζίλας «Συνομιλῆαι μὲ τὸν Στάλιν», ὅπερ συνετάραξε τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα ὅλων τῶν χωρῶν, ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, μεθ' ἧς ὁ Γιουγκοσλάβος ἡγέτης ἐκθέτει τὸ δράμα συνειδήσεως, ὅπερ ἐδημιουργήθη ἐν αὐτῷ ἐκ τῶν πολλῶν τραυτῶν σημείων τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος.

Χαρακτηριστικὴ ἰδίως εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ Τζίλας ἐν σχέσει πρὸς τὴν πνευματικὴν ὑποδούλωσιν καὶ μωσιάν, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ κομμουνι-

στικὴ ἰδεολογία: «Ἡ εἰδωλολατρεία, γράφει, τῆς προσωπικότητος τοῦ Στάλιν, καθὼς ἐπίσης καὶ κάθε ἄλλον στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωσι, ἔπαιρνε παράλογες μορφὰς καὶ διαστάσεις. Κάθε πρᾶξις τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως — παράδειγμα ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Φιλλανδίας — καὶ κάθε ἀρνητικὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως — παράδειγμα οἱ δίκαιες καὶ οἱ διαγωμοὶ — εὗρισκαν ὑπεράσπισιν καὶ δικαίωσιν... Ἀνάμεσα σὲ μᾶς τοὺς κομμουνιστὰς ὑπῆρχαν ἄνδρες μὲ ἀνεπτυγμένον αἰσθητήριον καὶ μὲ σημαντικὴ κατατόπισιν στὰ προβλήματα τῆς φιλολογίας καὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ ὅμως κατειχόμεθα ἀπὸ ὀλοένα μεγαλύτερον ἐθνουσιασμὸ ὄχι μόνον γιὰ τὶς ἀπόψεις τοῦ Στάλιν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν «Τελειότητα» τῆς μορφῆς τους. Ἐγὼ ὁ ἴδιος πολλὰς φορὰς εἶχα ἀναφερθῆ στὴν κρυστάλλινη σαφήνεια τοῦ στῆλ τοῦ Στάλιν, τὴν διεισδυτικότητά τῆς λογικῆς του καὶ τὴν ἁρμονία τῶν σχολίων του, σὰν νὰ ἦταν ἔκφρασις τῆς πῶ ἀνεπτυγμένης σοφίας. Καὶ δὲν ἦταν δόσκολο γιὰ μένα, ἀκόμα καὶ τότε, νὰ ἀνακαλύπτω σὲ οἰονδήποτε συγγραφεῖ τῶν ἰδίων ἰκανότητων, ὅτι τὸ στῆλ του ἦταν ἄχρωμο καὶ ἀδύνατο, ὅτι τὸ περιεχόμενό του ἦταν ἓνα ἀχώνευτο κράμα ὀμῆς δημοσιογραφίας... Καμιά φορὰ αὐτὴ ἡ εἰδωλολατρεία ἔπαιρνε φαιδρὲς διαστάσεις».

Πιστεύομεν, ὅτι αἱ ὁμολογίαι αὗται τοῦ Τζίλας θὰ ἀφντισίουν πολλοὺς ἐκ τῶν νοσταλγῶν τοῦ «ἐρῶθροῦ παραδείσου», διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἐκ τῆς ἀπατηλῆς χιμοίρας καὶ οὐτοπίας των.

«Ἰσχυρὰ δόσις εὐπιστίας».

Χαρακτηριστικαὶ εἶναι αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις περὶ τῆς στάσεως τῶν ῥώσων κομμουνιστῶν ἐναντι θεμελιωδῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν. Οὕτως ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λένινγκραντ Β. Ζαϊτζεφ διετύπωσε τὴν θεωρίαν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα εἰς διαστημάνθρωπος (!), ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ἐξ ἄλλου τινὸς κόσμου.

Ἡ «Πρόβδα» τοῦ Λένινγκραντ παρουσίασε τὰς ἀπόψεις ταύτας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως γελοιοποιήσῃ τὸν καθηγητὴν τοῦτον. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη μεταδίδει τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Καθηγητῆς Ζαϊτζεφ, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λένινγκραντ, εἶπεν, ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ἦτο τὸ πλήρωμα ἐνὸς διαστημοπλοίου, τὸ ὁποῖον προσεγειώθη εἰς τὴν γῆν. Ὁ Χριστὸς, κατὰ τὸν ῥώσων καθηγητὴν, ἦτο ὁ ἱατρὸς τοῦ διαστημοπλοίου, ὅστις ἐγένετο διάσημος θεραπεύων τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὑπνώσεως (!).

Ὁ καθηγητῆς Ζαϊτζεφ ἐξέφρασεν ἐπίσης τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν πραγματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλ' ἡ Ἀνάληψις ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα τὸ διαστημόπλοιο, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει τὸν Χριστὸν εἰς τὴν γῆν.

Ἡ ἐφημερὶς «Πρόβδα» ἐπικρίνει τὸν καθηγητὴν Ζαϊτζεφ ὡς ἐπιστήμονα, ὅστις ὑποτιμᾷ τὴν νοημοσύνην τῶν ἀνθρώπων καὶ κατηγορεῖ αὐτόν, ὅτι παρέχει «ἐπιστημονικὴν βᾶσιν εἰς ἐν ἐκ τῶν πλεόν ἀθαιρέτων ἐπεισοδίων τῆς βιβλικῆς ἱστορίας».

Τὰ σχόλια περιτεύουν. Τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ ζωὴ του εἶναι οὐχὶ «αὐθαίρετον ἐπεισόδιον», ἀλλὰ ζῶσα πραγματικότης ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ καθηγητὴς Ζαϊτζεφ δὲν δύναται νὰ ἀντιπαρέλθῃ ταύτην ἐν σιγῇ. 'Αλλ' ἡ ἐπιχειρουμένη ὑπ' αὐτοῦ ἀστεία ἐρμηνεῖα τῆς πραγματικότητος ταύτης ὑπενθυμίζει τοὺς βαθυστοχάστους λόγους τοῦ Πασκάλ: «Διὰ τὰ νὰ γίνῃ τις ἀπιστος, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἰσχυρὰν δόσιν εὐπιστίας. Οἱ ἀπιστοὶ εἶναι οἱ μᾶλλον εὐπιστοὶ. Πιστεύουν εὐχαρίστως πᾶν ἄλλο πλὴν ἐκεῖνον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πιστεύουν».

Τὸ πολυτιμότερον κεφάλαιον.

Τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ, «Ρωμαῖος Παρατηρητὴς» ἐδημοσίευσεν προσφάτως ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέον κεφάλαιον εἰς τὴν 'Απολογητικὴν». Τὸ κεντρικὸν νόημα τοῦ ἀρθρογράφου εἶναι, ὅτι σήμερον τὸ ἔργον τῶν χριστιανῶν διὰ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ἀδριανῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία θὰ εἶναι δικαιοτέρα, ἀγνωτέρα καὶ πλεόν συμφωνοῦς πρὸς τὰς θεόθεν φντευθείσας ἐφέσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἀποτελεῖ νέον καὶ πολυτιμότερον κεφάλαιον εἰς τὴν 'Απολογητικὴν τοῦ χριστιανισμοῦ. Συμφωνοῦμεν μὲ τὸν εὐστοχον καὶ εἰς τὰ πράγματα ἀναποκρινόμενον χαρακτηρισμόν. Ἡ ἐλκυστικότης τοῦ χριστιανισμοῦ διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον δὲν ἐγκείται κυρίως, παρὰ εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀγάπη, ἡ κορυφαία ἐντολὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, εἶναι εἰς τὰς ἡμέρας μας μιὰ ἐντολή, τὴν ὁποίαν πολλοὶ πιστοὶ, εἴτε ἀτομικῶς εἴτε συλλογικῶς, ἐφαρμόζουν, καθιστῶντες αὐτὴν τὸ καλύτερον ἐπιχείρημα τῆς πίστεώς των. Διότι ἰδίως οἱ σημερινοὶ καιροὶ ἔχουν ἀνάγκην τοιαύτης ἐμπράκτου εὐαγγελικῆς γλώσσης, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀνάηψις καὶ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ κερδίσῃ ἔδαφος.

Συνέδριον Λειτουργικῶν Σπουδῶν.

'Απὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης Ἰουλίου συνεκροτήθη ἐν Παρισίοις τὸ ἕνατον συνέδριον λειτουργικῶν σπουδῶν (*neuvieme semaine d' Etudes Liturgiques*). Τὸ συνέδριον τοῦτο διοργανοῦται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Ρωσικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας «'Αγιος Σέργιος», ὅπου, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ ἐν τῇ Λύσει οὐ μόνον προβολὴν τῶν ὀρθοδόξων ὁρώσεων τῆς διασποράς, ἀλλὰ καὶ τῆς καθ' ὅλον Ὀρθοδοξίας. Τὸ συνέδριον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου μετέσχον λειτουργιολόγοι τῶν κυριωτέρων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ἐκ 16 ἔθνων, εἶχεν ὡς θέμα τὴν «Κυριακὴν» ἡμέραν.

'Επιφυλασσόμενοι νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς «'Εκκλησίας» περισσοτέρας λεπτομερείας περὶ τοῦ συνεδρίου τούτου, περιοριζόμεθα πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ τονισθῇ ἐν αὐτῷ, ὅτι, ἐφ' ὅσον τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς Κυριακῆς εἶναι ἡ 'Ανάστασις τοῦ Κυρίου, ἡ Ὀρθόδοξος 'Εκκλησία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν 'Εκκλησία τῆς Κυριακῆς, ὡς διεπομένη περισσότερον πάσης ἄλλης 'Εκκλησίας ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Κυρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

'Αποστολικὴ Διακονία. Τῇ 17ῃ Ἰουλίου, ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς 'Αποστολ. Διακονίας, ἐγένετο ἡ λήξις τῶν κηρυγματικῶν τῆς «Φωνῆς Κυρίου» με ὀμιλητὴν τὸν Θεοφιλέστατον Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας Ἐπίσκοπον Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονα, ὅστις ὀμίλησεν ἐπικαίρως περὶ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος.

— Ἡ 'Αποστολικὴ Διακονία ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς ὅπως χορηγῇ δωρεὰν τὸ ἐποικοδομητικὸν Δελτίον τῆς «Φωνῆς Κυρίου» καὶ εἰς τὰ πλεόν ἀπομεμακρυσμένα χωρία τῆς Πατρίδος, προέβη εἰς τὴν σύστασιν «Ταμείου Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς», τὸ ὁποῖον ἐνισχυόμενον οικονομικῶς διὰ τῶν εἰσφορῶν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, θὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐν λόγῳ δελτίων δωρεὰν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν, τῶν συνδρομητῶν εἰς μικρὰ χωρία, ἅτινα μέχρι τοῦδε διὰ λόγους οικονομικοῦς δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ λαμβάνουν.

— Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ μετὰ συνεννόησιν μετὰ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἡ 'Αποστολικὴ Διακονία ἤρξατο ὀργανοῦσα ἀντιαιρετικὰς ἐξορμήσεις εἰς διαφόρους ἐνορίας.

Οὗτω ὁμάδες πιστῶν Χριστιανῶν με ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐνορίας ἐξώρμησαν καὶ ἐπεσκέφθησαν τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς κατ' οἶκον, ἐκόμισαν τὸν χαιρετισμὸν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτούς, ὀμίλησαν δι' ὀλίγων λέξεων περὶ τῆς λύμης τῶν αἰρέσεων καὶ δὴ τῆς Χιλιαστικῆς τοιαύτης, καὶ διένειμαν δωρεὰν κατὰ πολλὰς χιλιάδας ἀντίτυπα φυλλαδίου 32 σελίδων ἀντιχιλιαστικῶν περιεχομένου. Ἐνορίαι εἰς ἃς ἐγένετο ἡ ἐν λόγῳ ἀντιαιρετικὴ ἐξόρμησις Ἰουλίου εἶναι αἱ κάτωθι: Ἀγ. Κωνσταντίνου-Κολωνοῦ, Εὐαγγελιστρίας Κολοκουνθοῦς, Εὐαγγελιστρίας Περιστερίου, Ἀγ. Ἀντωνίου Περιστερίου, Ἀγ. Μαρίας Περιστερίου, Ταξιαρχῶν Παλαίου, Ταξιαρχῶν Μάσχα, Ἀγίου Τρύφωνος, Ἀγ. Γεωργίου Ἀκαδημίας Πλάτωνος καὶ Προφήτου Δανιὴλ Βοτανικοῦ.

— Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς σχετικῆς προεργασίας τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν δημοπράτησιν τοῦ ὅλου ἔργου τῆς ἀνεγέρσεως ἐν Τήνῳ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου.

— Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς 'Αποστολ. Διακονίας συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀποστ. Διακονίας, Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος, καὶ τῶν κ. κ. Καθηγητῶν Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Β. Βέλλα, Ἀ. Φυτράκη, τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀ. Ἀσπικῆ ὡς καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Προνόσιας κ. Βούτση ἧτις συνήλθε εἰς συνεδρίαν τῇ 6ῃ τρέχοντος πρὸς μελέτην τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς Διακονιστῶν καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερειῶν, αἵτινες προκύπτουν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 319 Βασιλικοῦ Διατάγματος «Περὶ Ἐκπαιδευσεως Κοινωνικῶν Λειτουργῶν».

Ὑπὸ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι βιβλία: 1) «Περιστατικαὶ ἀκολουθίαι», ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ μετὰ πλαστικοῦ καλύμματος, σελ. 98, Τιμᾶται δρχ. 13.

2) «Τὸ Μικρὸν Εὐχολόγιον» εἰς φιλόκαλλον ἔκδοσιν μετὰ πλαστικοῦ καλύμματος. Σελ. 504. Τιμᾶται δρχ. 30.

3) «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ» Θ. Μακροπούλου. Τερπνὸν περιγραφικὸν ἀνάγνωσμα περὶ τῆς ζωῆς τῶν Νέων εἰς τὰς Κατασκηνώσεις διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἀναγνώστης διδάσκειται συγχρόνως πλῆθος φυσικῶν ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς μεταδίδει κατὰ ἐπαγωγικῶτατον καὶ ἐλκυστικὸν τρόπον. Σελίδες 216. Τιμᾶται δρχ. 25.

— Κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ τὸ «Ἱερατικόν» ἥτοι αἱ τρεῖς Λειτουργίαι μετὰ τῆς τυπικῆς αὐτῶν διατάξεως καὶ τινων ἀπαραιτήτων ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, εἰς φιλόκαλλον χρυσοδερματόδετον ἔκδοσιν. Σελ. α-η:328.

Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χρυσόστομος κατά τὸ διαρρηύσαν 15ήμερον προήδρευσε συνεδριῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν, ὡς και ἄλλων τοιούτων, ὧν τυγχάνει Πρόεδρος. Ὡσαύτως ἐδέχθη τοὺς παρ' αὐτῷ Θεοφ. Βοηθούς Ἐπισκόπους και τοὺς Διευθυντάς διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν μεθ' ὧν συνειργάσθη ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

— Τῆ 1η Ἰουλίου, ἡμέρα Κυριακῆ, ἐχοροστάτησε κατά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῶ Ἀγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ.

— Τῆ 2α τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τοὺς κ. κ. Βουλος, Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λιβάνου, Coshn, βουλευτὴν, τ. Ὑπουργὸν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Λιβάνου, και Habib Πρεσβυτὴν ἐν Ἀθήναις τοῦ Λιβάνου. Τοὺς ἀνωτέρω ἐπίσημους συνῶδευεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας και Ὁρασκευμάτων κ. Σολομωνίδης.

— Τῆ 3η Ἰουλίου ἐδέχθη τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Κυδωνίας και Ἀποκορώνου κ. Νικηφόρον και τὸν Σεβ. Μητροπολίτην πρ. Ἡλείας κ. Ἀντώνιον.

Αὐθήμερον ἐδέχθη ἐπιτροπὴν κατοίκων τοῦ Χολαργοῦ Ἀττικῆς.

— Τῆ 4η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρέστη ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Πρεσβείᾳ εἰς δεξιῶσιν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Η. Π. Α.

— Τῆ 5η Ἰουλίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Ἀτυχημάτων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνταπέδωκεν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρέσβεως τῆς Γερμανίας.

Αὐθήμερον ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνον. Ὡσαύτως ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀναχωροῦντα ἐξ Ἑλλάδος Πανιερ. Ἐπίσκοπον Γαρσοῦλῶν και Ροστόβ κ. Νικόδημον.

— Τῆ 6η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τὸν στρατηγὸν κ. Βλαχόπουλον και τὸν Σμήναρχον κ. Κυριαζῆν. Ὡσαύτως ἐδέχθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων κ. Ἀθηναγόραν.

— Τῆ 7η Ἰουλίου ἐδέχθη τὸν ὑποστράτηγον κ. Γεωργακόπουλον.

— Τῆ 10η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη κατά σειράν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Χαλδίας κ. Κύριλλον, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Τρεμπέλαν, τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης κ. Γεώργιον, τὸν Δικηγόρον κ. Ν. Μάρκατζην ὡς και τὸν τέως Δήμαρχον Δράμας κ. Ἀποστολίδην.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ προήδρευσε συνεδρίας εἰς τὸν Ὀργανισμὸν Προλήψεως Ἀτυχημάτων, καθ' ἣν ἐξελέγη τὸν νέον αὐτοῦ Διοικητικὸν Συμβούλιον και καθωρίσθησαν αἱ διάφοροι Ἐπιτροπὰί και οἱ τομεῖς δράσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Αὐθήμερον προήδρευσε ὡσαύτως συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ.

— Τῆ 11η Ἰουλίου ἐδέχθη τὸν Στρατηγὸν κ. Παπαρόδου και τὸν Βουλευτὴν κ. Λυμπερίτην.

— Τῆ 12η Ἰουλίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Δημοτηριακοῦ Κληροδοτήματος και ἐν συνεχείᾳ τοῦ «Αἰμοδοτῶν».

Αὐθήμερον προήδρευσε συνεδρίας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῶν ὁμοδόξων και ἕτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φιλαδελφείας κ. Ἰάκωβον, τὴν ἐπιτροπὴν ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Πειραιῶς και τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ και ἄλλαχοῦ Περματέων.

— Τῆ 13η Ἰουλίου ἐδέχθη τὸν βουλευτὴν κ. Λυμπερίτην. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐτέλεσε ἐν τῷ Ἱ. Ναῶ Ἀγ. Βαρβάρας Πατριῶν Ἐσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

— Τῆ 14η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου Προστασίας Ἀηλίκων, ἐν συνεχείᾳ δὲ προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφαοτροφείου Βουλιαγμένης.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δημητριάδος κ. Δαμασκηνόν, τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Κυδωνίας και Ἀποκορώνου κ. Νικηφόρον, τὸν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν Διευθυντὴν κ. Μπαίζον, τὸν Μαρ-

κῆσιον Ντεμιστοῦρη και δημοσιογράφους τῆς Γαλλικῆς Τηλεοράσεως

— Τῆ 15η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς παρέστη εἰς τὴν τελετὴν θεμελιώσεως τοῦ νέου κτηρίου τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἱδρυσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Γηροκομείου εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν ἀγρόκτημα «Δαμάνδριον», εἰς τὸ ὁποῖον διαιτῶνται 25 γέροντες και μετὰ τὴν ἀνεγερσιν τοῦ νέου περιλάμπρου κτηρίου τοῦ Ὁρφαοτροφείου Θηλέων, εἰς τὸ ὁποῖον περιθάσσονται 50 ὄρφανὰ κοριτσάκια, ἐγιναν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Μυτιλήνην τὰ ἐγκαίνια δύο νέων Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων, τοῦ Οἰκοτροφείου ἀπόρων ἀριστευόντων Γυμνασιοπαίδων, εἰς τὸ ὁποῖον διαιτῶνται 33 ἀριστοῦχοι μαθηταί, και τῶν Παιδικῶν Συσσιτίων εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκουν ὑγιεινὴν και ἐπαρκῆ τροφὴν και ἱατρικὴν περιθαλίαν κάθε ἡμέραν και περὶ τὰ 100 πτωχὰ και ἀδενποθῆ παιδικάκια τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Τὰ δύο τελευταῖα Ἰδρύματα ἐστεγάσθησαν εἰς τὸ ἀνακαινισθὲν και διαρρυθμισθὲν παλαιὸν Μητροπολιτικὸν Μέγαρον. Τὰ ἄλλα δύο, εἰς ἰδιαίτερα κτήρια με ὄλας τὰς συγχρόνους ἀνέσεις, τὰ ὁποῖα ἱδρυσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης δι' ἀτῦτων κόπων και μόχθων. Ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου και τοῦ Γηροκομείου ὁ Σεβ. Μυτιλήνης παρεχώρησε ἀπὸ τετραετίας ὄλα τὰ προσωπικά δικαιώματά του ἐξ ἱεροπραξιῶν ὡς και τοῦ Μητροπολιτικοῦ ἀγροκτήματος.

Εἰς τὰ ἐγκαίνια παρέστησαν οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Ρόδου, Καρπάθου, και Κίτρου, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας κ. Πουλιαντζῆς, ὄλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς Νήσου και ἄπειρα πλήθη λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πατριάρχου κ. Κυρίλλου βουλγαρικῆ ἔκκλησιαστικῆ ἀντιπροσωπείᾳ, ἣ ὁποῖα ἐπεσκέφθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰ πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος και τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὴν 20 Ἀπριλίου 1962. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐτελέσθη δοξολογία εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Σόφιας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ Πατριάρχης Βουλγαρίας ἐξεφώνησε λόγον, εἰπὼν μετὰ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Τὸ προσκυνηματικὸν μας ταξίδιον ἤρχισε με τὴν ἐπίσκεψιν μας εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑνδοξον Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ σοφὸς Προκαθήμενος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μᾶς ἐδέχθη με ἀδελφικὴν ἀγάπην. Μᾶς ἐξέπληξαν αἱ μεγάλαὶ ἱκανότητες αὐτοῦ τοῦ ἐξαιρετικοῦ Πρωθιεράρχου. Εἰς τὴν κοινὴν προσευχὴν μετ' αὐτοῦ ἐδεήθημεν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς προόδου και ἀκμῆς τῶν Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡδραιώθημεν εἰς τὴν κοινὴν μας πίστιν και ἐλπίδα και εἰς τὸν ἀναλλοίωτον πόνον μας να φυλάττωμεν τὴν πολῦτιμον ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν. Ἐκ τῆς ἐν ἀγάπῃ κοινωνίας μετὰ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος ἠντλήσαμεν ἔμπνευσιν πρὸς διακονίαν τοῦ Θεοῦ και ἀγάπην πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς τέκνα Αὐτοῦ.

«Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔχει ὑψηλὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ἔχει να εἴπῃ πρὸς ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον και πρὸς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Οὗτος ἔχει εὐρεῖαν ἀντίληψιν περὶ τῆς παγ-χριστιανικῆς διακονίας και περὶ τοῦ ἔργου ἐκάστης ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ τῶν δι' αὐτοῦ ἐνόητος πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης τρέφει μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸν ἀνθρωπον και ἡ προσευχὴ Αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης εἶναι εἰλικρινὴς και μόνιμος».

Ἀκολούθως ὁ Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Κύριλλος εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἰδιαίτερος μᾶς εἶναι προσφιλὴς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἑλλάδος, ἡ πνευματικὴ μήτηρ ἐνὸς ὁμόρου και ἀδελφικοῦ μας λαοῦ. Ὁ σοφὸς Προκαθήμενος αὐτῆς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος μᾶς ἐδέχθη με μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν συμμερίζοντο ὄλοι οἱ Ἱεράρχαι, ὄλος ὁ κλῆρος και ὁ φιλόχριστος λαός. Ἡ ἀγάπη αὐτῆ μᾶς συνῶδευε καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς μας ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Ιερά Μητρόπολις Σάμου - 'Ικαρίας

Προκειμένου να προβώμεν εις την πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «'Αγίου 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου» τῆς Κοινότητος Βουρλιωτῶν - Σάμου, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν εἰς τὴν 'Ιεράν ἡμῶν Μητρόπολιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

'Εν Σάμῳ τῇ 30ῇ 'Ιουνίου 1762

† 'Ο Σάμου καὶ 'Ικαρίας Εἰρηναῖος.

'Ιερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Δεμεστίων τακτικοῦ 'Εφημερίου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «'Εκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ 'Αναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Αἴγιον τῇ 3ῃ 'Ιουλίου 1962

† 'Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος.

'Ιερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χρηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς ἐνορίας Κάτω Καλλιθέας προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 807/1945 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «'Εκκλησία» ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὅπο τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

'Εν Λαμίᾳ τῇ 6ῃ 'Ιουλίου 1962

† 'Ο Φθιώτιδος Δαμασκηνός.

'Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

'Εχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς 'Ενορίας τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Περιβολακίου, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβώμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως.

'Εν Θεσσαλονικῇ τῇ 6ῃ 'Ιουλίου 1962

† 'Ο Θεσσαλονικῆς Παντελεῆμων

'Ιερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθοῦν αἱ θέσεις τακτικοῦ 'Εφημερίου τῶν 'Ιερῶν Ναῶν 1) 'Αγίου Γεωργίου» τῆς ἐνορίας Κλεπᾶς-Ναυπακτίας καὶ 2) «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τῆς ἐνορίας Ρηγαίου Ναυπακτίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς θέσεις ταύτας, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

'Εν Ναυπάκτῳ τῇ 7 'Ιουλίου 1962.

† 'Ο Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δαμασκηνός.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μητροπολίτου Κυθήρων Μελετίου, 'Εκκλησία καὶ Πολιτεία. Συναλληλία, 'Ισχύς 'Ιερῶν Κανόνων 'Εκλογή Αρχιερέων. Τὸ οικονομικὸν πρόβλημα τῆς 'Εκκλησίας. 'Εν 'Αθήναις 1962. Σελ. 46.

Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, Πατρ. καὶ Νουθεσίαι. Β'. 'Αθήναι 1962. Σελ. 158.

Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτου, Τὸ καθῆκον τοῦ 'Εκκλησιασμοῦ. 'Εκδόσεις 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου. 'Αριθ. 6. Παραμυθία 1962. Σελ. 16.

'Ιωάννου Θ. Κολιτσάρα, Τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα. 'Αδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». 'Αθήναι 1962. Σελ. 182.

'Ιωάννου 'Αγγ. Λαπατᾶ, Καθηγητοῦ Θεολόγου, 'Η θλιβερὰ ἐπέτειος τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1944. Θεσσαλονίκη 1962. Σελ. 11.

Στρατιώτης τῆς ἀληθείας. 'Ο Μέγας 'Αθανάσιος. Διηγηματικὴ βιογραφία. Διασκευὴ Χ.Σ.Γ. 'Αδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». 'Αθήναι 1962. Σελ. 332.

Δημ. Γ. Παναγιωτοπούλου. 'Η Βυζαντινὴ 'Εκκλησιαστικὴ Μουσικὴ. 'Αδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή». 'Αθήναι 1962 Σελ. 20.

'Ο 'Ιερὸς Νὰός τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ τῆς 'Ελλάδος. 'Αθήναι 1962. Σελ. 14.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† 'Ο Νικολέως καὶ Πρεβέξης ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

† 'Ο Σισανίου καὶ Σιατίστης ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ναῶν 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν:

Δρχ. 50, 75, 100 ἐτησίως.

Λοιπῶν Ναῶν 'Επικρατείας: Δρχ. 30 ἐτησίως.

'Εξωτερικοῦ: δολλάρια 3.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, Εὖρε εὐμενῆ ἀπήγγησιν.

Εἰρηνικὰ Γράμματα,

Θεοφ. 'Επισκόπου Θαυμακοῦ κ. Χρυσοστόμου,

'Ο "Άγιος Γεώργιος ἐν τῇ Ὑμνογραφίᾳ (Συνέχεια).

Βασ. Χ. 'Ιωαννίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου

'Αθηνῶν, 'Η ἐν Ν. Δελφί Συνέλευσις τοῦ Παγκο-

σμίου Συμβουλίου τῶν 'Εκκλησιῶν. 18 Νοεμβρίου

— 6 Δεκεμβρίου 1961 (Συνέχεια).

Χρ. Παπᾶ, 'Η ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς θεώρησις τῆς

συγχρόνου κοινωνικῆς προβληματικότητος (Τέλος).

'Ανδρέου 'Ι. Φυτράκη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου

'Αθηνῶν, 'Επιδιώξεις καὶ ἐπιτεύγματα τῆς

'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελ-

λάδος κατὰ τὸ ἔτος 1961 (Τέλος).

Παρατηρήσεων Στήλη.

'Εκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Βιβλιογραφία.